

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεικλιμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλευθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἑξάμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμηνι 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 39ος

Ἀθήναι 5 Νοεμβρίου 1932

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 49

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τὸ ἴδιο δευτερόλεπτο δέκα χέρια
τὸν εἶχαν ἀρπάξει ἀπὸ δέκα μεριές.
Μὰ ὁ Τὸμ Κάντυ, φορώντας πάντα
τὸ βασιλικὸ μανδύα, προχώρησε ἕνα
βῆμα καὶ φώναξε μὲ βροντερὴ φωνή:

— Ἀφήστε τὸν ἐλεύθερον καὶ μὴ
τὸν ἐγγίζετε. Αὐτὸς εἶναι ὁ βασι-
λιάς!

Εἶναι ἀπερίγραπτη ἡ σαστισμάρα
καὶ ἡ ἀναστάτωση ποὺ ἐπακολούθη-
σε. Μερικοὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὶς θέσεις
τους καὶ κοίταζαν πότε ὁ ἕνας τὸν
ἄλλον, ἄλαλοι ἀπὸ τὴν ἐκπληξή,
καὶ πότε τὰ δυὸ κύρια πρόσωπα
τῆς παράξενης αὐτῆς σκηνῆς, καὶ
ἀναρωτιόνταν ἂν ἦταν ξύπνοι καὶ εἶ-
χαν τὰ λογικά τους ἢ μήπως ἔδλε-
παν κανένα ὄνειρο. Ὁ Λόρδος-Προ-
στάτης εἶχε σαστίσει καὶ αὐτὸς σὰν
τοὺς ἄλλους· μὰ γρήγορα συνήλθε
καὶ πρόσταξε ἀποφασιστικὰ:

— Μὴν προσέχετε τὰ λόγια τῆς
Μεγαλειότητός του. Εἶναι ἡ ἀρρώ-
στεια τοῦ ποὺ τὸν ἐπηρεάζει. Συλ-
λάβετε τὸν μικρὸν ἀλήτη.

Ἐτοιμάστηκαν νὰ τὸν ὑπακούσουν,
μὰ ὁ ψευδοβασιλιάς χτύπησε τὸ πόδι
τοῦ θυμωμένος καὶ φώναξε:

— Μὴν τὸν ἐγγίζετε! Εἶναι ὁ βα-
σιλιάς!

Τὰ χέρια ποὺ ἦταν ἑτοιμα νὰ ἀρ-
πάξουν τὸν «ἀλήτη» ἔπεσαν ἄτονα
κάτω· κανεὶς δὲν ἔκανε μιὰ κίνη-
ση, κανεὶς δὲν ἔλεγε μιὰ λέξη·
κανεὶς δὲν ἤξερε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ
καὶ τί νὰ πῇ σὲ μιὰ τόσο ἐξαιρετικὴ
περίστασι. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα,
τὸ κουρελιασμένο ἄγχορι προχώρησε
πρὸς τὴν ἐξέδρα μὲ ὅλην τὴν ψυ-
χραιμία καὶ μὲ πραγματικὰ βασιλικὴ
ἀξιοπρέπεια. Κι' ἐνῷ ὅλοι οἱ ἄλλοι
δὲν εἶχαν ἀκόμη συνέλθει ἀπὸ τὴν

ἐκπληξή τους, ἀνέβηκε στὴν ἐξέδρα.
Τότε ὁ ψευδοβασιλιάς ἔτρεξε κοντὰ
τοῦ λάμποντα ἀπὸ χαρά, ἔπεσε στὰ
γόνατα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀχ, βασιλιά μου καὶ κύριέ μου,
ἄφησε τὸ φτωχὸ τὸν Τὸμ Κάντυ νὰ
εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ θὰ σοῦ ὀρκισθῇ
πίστη καὶ θὰ σοῦ φωνάξῃ: Βάλε τὸ
στέμμα στὸ κεφάλι σου καὶ λάβε
πάλι τὴν κατοχή σου ὅλα ὅσα σοῦ
ἀνήκουν!

Τὰ μάτια τοῦ Λόρδου-προστάτη
καρφώθηκαν βλοσυρὰ στὸ πρόσωπο
τοῦ παρείσακτου· μὰ γρήγορα ἄλλα-
ξαν ἔκφραση καὶ ἔδειξαν τὴ μεγαλύτε-
ρη ἀπορία. Κι' αὐτὸ συνέβη καὶ σ' ὅ-
λους τοὺς ἄλλους ὅσοι βρισκόνταν ἐ-
κεῖ κοντὰ. Ὅλοι κοιτάχτηκαν κατὰ-
πληκτοὶ καὶ ἡ ἴδια σκέψῃ πέρασε
ἀπ' ὅλων τὸ μυαλό.

— Τί περίεργη ὁμοιότης!

Γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Λόρδος-προστά-
της ἔμεινε σκεπτικὸς καὶ ὕστερα εἶπε
σοβαρὰ καὶ εὐγενικά:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε, νὰ σὰς
υποβάλω μερικὲς ἐρωτήσεις... πού...

— Θὰ σὰς ἀπαντήσω σὲ ὅλα, μυ-
λόρδε.

Ὁ Χέρτφορντ τότε ἄρχισε νὰ ρω-
τᾷ τὸν Ἐδουάρδο διάφορα πράγμα-
τα σχετικὰ μὲ τὴν Αὐλή, μὲ τὸν βα-
σιλέα Ἐρρίκο, μὲ τὶς πριγκίπισσες
καὶ τοὺς εὐγενεῖς, καὶ τὸ παιδί ἔδινε
τὶς πιστὲς ἀπαντήσεις δίχως τὸν πα-
ραμικρὸ δισταγμό. Χωρὶς νὰ σταμα-
τήσῃ πούθενά, ἔκανε τὴν περιγραφὴ
ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ βασιλιά, τὶς ἐ-
πίσημες αἰθουσες τοῦ παλατιοῦ καὶ
τὰ διαμερίσματα τοῦ πρίγκιπα τῆς
Οὐαλλίας.

Ἦταν ἐκπληκτικὸ, παράξενο, ἀ-
νεξήγητο. Αὐτὸ ἔλεγαν ὅλοι ὅσοι ἦ-
ταν γύρω καὶ ἀκουγαν. Ἀκόμη ἔγινε

κάποια ἀλλαγὴ στὶς διαθέσεις τοῦ
κοινοῦ καὶ οἱ ἐλπίδες τοῦ Τὸμ Κάν-
τυ πὼς θὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' τὸ ἀνε-
πιθύμητο ἀξίωμά του, ἄρχισαν νὰ
μεγαλώνουν, ὅταν ὁ Λόρδος-προστά-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ μικρή, ἐνῷ ἀγωνίζεται νὰ κουμ-
πώσῃ τὸ ἐπανοφώρι της: — Ἀὖ στὸ κα-
λό! γιατί τὰ κουμπιά νάναι πάντα με-
γαλύτερα ἀπὸ τὶς κουμπότρουπες;

της είπε κουνώντας το κεφάλι του: — Ναι, πραγματικώς όλα αυτά είναι πολύ παρ'όλα. Μά δεν είναι τίποτε περισσότερο από εκείνα που γνωρίζεις κι' ο βασιλιάς μας. Δεν είναι άναμφισβήτητες αποδείξεις.

Το ρεύμα της κοινής γνώμης γύρισε με το μέρος του Τάμ και πολλοί άρχισαν ν' άγριοκοιτάζουν πάλι τον μικρό παρ'όλα. Ο Λόρδος προστάτης έμεινε λίγη ώρα σκεπτικός. Μια σκέψη κυριαρχούσε στο μυαλό του: «Είναι έξαιρετικά επικίνδυνο για το κράτος και για όλους μας γενικά, αν μείνει άλλο ένα τόσο σημαντικό αίνιγμα. Θά μπορούσε να διχάσει το έθνος και να καταστρέψει το θρόνο». Στράφηκε προς τον διπλανό του:

— Σέρ Θωμά, συλλάβετε... όχι, περιμένετε μια στιγμή ακόμη.

Μια καινούργια ιδέα ήρθε στο νου του κι' εὐθύς στράφηκε προς το κουρελοντυμένο άγόρι και τὸ ρώτησε:

— Ποῦ βρίσκεται ἡ μεγάλη σφραγίδα τοῦ κράτους; Ἄν μου δώσης τὴν ὀρθή ἀπάντησιν, τότε τὸ αἰνίγμα λύθηκε. Γιατί μόνο ὁ πραγματικὸς πρίγκιπας τῆς Οὐαλλίας ξέρει νὰ μᾶς πῇ πού τὴν ἔχει κρυφεί. Ἀπὸ ἕνα τόσο μηδανινὸ πρᾶγμα κρέμεται ἡ τύχη τοῦ θρόνου καὶ τῆς δυναστείας!

Αὐτὴ ἦταν μιὰ ἐξυπνὴ, μιὰ σοφὴ, σὲ ἀλήθειαν, σκέψις. Κι' οὔτε τὴν ἀναγνώρισαν ὅλοι γιὰ σοφίαν, αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὴν σιωπηλὴν ἐπιδοκιμασίαν τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματοῦχων ποὺ στέκονταν ἐκεῖ κοντὰ κι' ἀπὸ τὰ βλέμματα ποὺ ἀλλάζαν μεταξὺ τους. Κανείς, κανείς ἄλλος, ἀσφαλῶς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἀληθινὸ βασιλόπουλο, δὲν θὰ μπορούσε νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον τῆς ἐξαφανισμένης σφραγίδας, ποὺ εἶχε μείνει ἀνεξιχνίαστο ὡς τὴν ὥραν. Εἶχαν διδάξει, καὶ πολλὰ καλὰ μάλιστα, τὸ ρόλο τοῦ αὐτὸν τὸ θρασυτατο μικρὸν ἀπατεῶνα. Μὰ σὲ τοῦτο τὸ σημεῖο κάθε διδασκαλία θὰ ναυαγούσε. Γιατί στὸ αἰνίγμα αὐτὸ οὔτε καν ἐκεῖνος ποὺ τὸν δασκάλει δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ. Ἦταν μιὰ λαμπρὴ, μιὰ ἀλάθητη δοκιμὴ, καὶ χάρις σ' αὐτὴν θὰ ξεκαθαριζόταν σχεδὸν παρ'εὐθὺς τὸ τόσο ἐπικίνδυνο αὐτὸ ζήτημα. Γι' αὐτὸ κουνούσαν τὸ κεφάλι τους ἐπιδοκιμαστικὰ καὶ γελοῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ γένηται τους μετὰ τὴν σκέψιν οὔτε τώρα ὁ μικρὸς παρ'όλας θὰ τὰ ἔκανε ὁλότελα καὶ θ' ἀποστομωνόταν.

Μὰ ὅχι τίποτε τέτοιο δὲν ἔγινε. Καὶ πόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἐκπληξὴς κι' ὁ θαυμασμός τους διὰ τὸ φτωχοντυμένον άγόρι, δίχως νὰ διστάσῃ

διόλου, ἀπάντησε μετὰ ἤρεμο καὶ θετικὸ τόνο:

— Αὐτὸ δὲν εἶναι κανένα τόσο σπουδαῖον αἰνίγμα.

Ὑστερὰ, δίχως νὰ ζητήσῃ τὴν ἀδεια ἀπὸ κανέναν, στράφηκε καὶ εἶπε μετὰ ὕψος ἀνθρώπου ποὺ εἶναι συνηθισμένος νὰ δίνει διαταγὰς:

— Λόρδε Σάντ-Τζών, πηγαίνετε στὸ γραφεῖο μου στὸ παλάτι. Γιατί κανείς δὲν ξέρει καλύτερα τὰ κατὰ τόπι ἐκεῖ μέσα ἀπὸ σᾶς. Ἀριστερά, στὴ γωνιά ἀπέναντι στὴν πόρταν, θὰ ἴδῃτε καρφωμένον στὴν ταπετσαρία τοῦ τοῖχου, ἀκουμπιστὰ σχεδὸν στὸ πάτωμα, ἕνα μεταλλινὸ κουμπί. Πατήστε τὸ καὶ θάνοιξῃ ἕνα μυστικὸ συρταράκι ποὺ δὲν τὸ ξέρει κανείς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μένα καὶ τὸν ἐμπιστο μαραγκὸ ποὺ μοῦ τὸ ἔχει κάνει. Τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποὺ θὰ ἴδῃτε μέσα στὸ συρτάρι, θὰ εἶναι ἡ μεγάλη σφραγίδα. Πάρτε τὴν καὶ φέρτε τὴν ἐδῶ.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν καταπληκτικὴ ἐντύπωσιν, καὶ τόσο μᾶλλον ποὺ τὸ μικρὸ ζητιανόπουλο, δίχως κανένα δισταγμὸν εἶχε βρεῖ τὸν κατὰλληλον αὐλικὸν ἀνάμεσα ὅς τὸς ἀνθρώπους, καὶ τοῦ εἶχε μιλήσει μετὰ τέτοιον τρόπο ὥσταν νὰ τὸν γινώριζε ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ γεννήθηκε.

Μὰ καὶ ὁ Λόρδος ὁ ἴδιος τὰ ἔχασε σὲ τέτοιο σημεῖον, ὥστε ἀθελά του ἐτοιμάστηκε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν. Ἐκανε μάλιστα κι' ἕνα κίνημα σὰ νὰ θέλῃ νὰ ξεκινήσῃ. Συγκρατήθηκε ὅμως τὴν τελευταία στιγμὴν κι' ἔγινε κατακόκκινος γι' αὐτὸ ποὺ κόντεψε νὰ πῇ. Μὰ ὁ Τάμ στράφηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ τοῦ εἶπε μετὰ αὐστηρῆς φωνῆς:

— Γιατί διστάζεις; Δὲν ἀκουσες τὴν προσταγὴν τοῦ βασιλιά; Πήγαινε.

Ὁ Λόρδος Σάντ-Τζών ἔκανε μιὰ βαθεῖα υπόκλισιν καὶ ὅλοι παρατήρησαν πὺς ἦσαν ἐξαιρετικὰ διπλωματικὰ, γιὰ τὴν δὲν ἀπευθυνόταν σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς δύο βασιλιάδες ἀποκλειστικὰ, ἀλλὰ στὸ κενὸ δάστημα ἀνάμεσά τους. Ὑστερὰ ἔστριψε καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα σὲ ἀναμονὴ καὶ ἀγωνία. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὅλο καὶ ἀρχίοναν ἐκεῖνοι ποὺ περιστοιχίζαν τὸν Τάμ, ἐνῶ αὐτοὶ ποὺ βρίσκονταν γύρω ἀπὸ τὸν Ἐδουάρδο, γίνονταν ὁλοένα καὶ περισσότεροι. Σιγά-σιγὰ οἱ λίγοι ἀκόμη ἀναποφάσιστοι, ποὺ βρίσκονταν στὸ πλευρὸ τοῦ Τάμ, μάζεψαν ὅλο τους τὸ θάρρος κι' ὁ ἕνας πῖσω ἀπὸ τὸν ἄλλον γλίστρωναν πρὸς τὸ μέρος τῆς πλειοψηφίας. Στὸ τέλος πιά ὁ Τάμ, μετὰ τὴν ἐπίσημην στολὴν τῆς στέφης καὶ τὰ πολυτι-

μα κοσμήματά του, ἀπόμεινε ὁλομόναχος κι' ἔρημος ἀπάνω στὴν εὐρύχωρην ἐξέδραν, θεατὸς ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον.

Ἐπιτέλους φάνηκε νὰ ἔρχεται ὁ Λόρδος Σάντ-Τζών. Τὴν ὥραν ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὴ μέση τῆς ἐκκλησίας, ἡ γενικὴ ἀγωνία ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε τὸ σιγανὸ μουρμούρισμα ποὺ ἀκουγόταν ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ μέσα σ' ὅλο τὸ πλῆθος, κόπηκε μονομιᾶς κι' ἔγινε τέτοια βαθεῖα σιωπὴ, τέτοια ἀπόλυτη ἡσυχία, ὥστε ἀντηχοῦσε καθαρὰ ὡς τὴν ἀκρὴ τῆς ἐκκλησίας ὁ κρότος τῶν βημάτων του. Ὅλοι κρεμόνταν ἀπ' τὰ μάτια τοῦ ἐνὸς ἐκεῖνος προχωροῦσε. Ἐφθασε τέλος στὴν ἐξέδραν, στάθηκε μιὰ στιγμὴν κι' ὕστερα προχώρησε πρὸς τὸν Τάμ Κάντυ καὶ τοῦ εἶπε κάνοντας βαθεῖα υπόκλισιν:

— Μεγαλειότατε, ἡ σφραγίδα δὲν βρίσκεται ἐκεῖ μέσα.

Καὶ πανοῦκλιν ἀκόμη ἂν εἶχεν ὁ Ἐδουάρδος, δὲν θὰ ἀποτραβιόταν γρηγορώτερα ἀπὸ κοντὰ τοῦ ὅλο τὸ πλῆθος τῶν αὐλικῶν, κι' οὔτε μεγαλύτερη φρίκη καὶ ἀποστροφὴ θὰ ἔδειχνε.

Τὴν ἄλλην στιγμὴν βρίσκονταν ὁλομόναχος, δίχως κανένα φίλον καὶ υποστηρικτὴν, κι' ἐκεῖνος ποὺ πρῶτα τὸν περιστοιχίζαν, τώρα τὸν κοίταζαν ἄγρια καὶ ἀπειλητικὰ. Ὁ Λόρδος-προστάτης φώναξε θυμωμένος:

— Περάστε τὸν ἔξω τὸν παλιό-τιάνο! Περάστε τὸν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν πόλιν, δέρνοντάς τον μετὰ τὸν βούρδουλα! Δὲν τοῦ ἀξίζει καλύτερον!

Οἱ φρουροὶ ἔτρεξαν νάρπαξον τὸ παιδί. Μὰ ὁ Τάμ Κάντυ στάθηκε μπροστὰ τοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Πίσω! Ὅποιος τὸν ἀγγίξῃ, θὰ τὸ πληρώσῃ ἄσχημα!

Ὁ Λόρδος-προστάτης τὰ ἔχασε πάλι καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ. Στράφηκε πρὸς τὸν Λόρδο Σάντ-Τζών καὶ τὸν ρώτησε:

— Κοιτάξατε καλὰ; Αὐτὸ εἶναι πολὺ περίεργον πρᾶγμα. Εἶναι στέλν-θεια ἀνεξήγητο. Νὰ χάνονται μικροπράγματα, αὐτὸ κανείς τὸ καταλαβαίνει. Μὰ νὰ χαθῇ ἕνα τόσο μεγάλο ἀντικείμενον σάν τὴ σφραγίδα τοῦ κράτους, καὶ νὰ μὴ μπορῇ κανείς νὰ τὸ ξαναβρῇ!... Ἐνα ὁλόχρυσον, βαρὺ πρᾶγμα...

Μονομιᾶς τὰ μάτια τοῦ Τάμ Κάντυ γυάλισαν. Ἐτρεξε κοντὰ στὸ Λόρδο-προστάτη καὶ φώναξε:

— Σταθῆτε; Μοῦ φαίνεται πὺς κατάλαβα γιὰ τί μιλάτε. Εἶναι στρογγυλὸ καὶ χοντρὸ; Κι' ἔχει πάνω του σκαλισμένα γράμματα καὶ σχέδια; (Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

Ο ΚΥΡ-ΜΕΝΤΙΟΣ (ΜΥΘΟΣ)

Ἐνας γαῖδαρος φαρρὸς
Ντύθηκε σάν κύριος.
Βάζει σμόκιν καὶ μονόκλ,
Γίνεται ἀγνωστός, μυστήριος.
Σὲ μιὰν ἐσπερίδα πάει
Καὶ τὸν κόσμον ἐκεῖ χαλάει.

Συζητᾷ καὶ γλεντᾷ
— σωστὸς Λόρδος, στὴν ἐντέλεια. —
Λέγε ὅλοι: Τί κομψὸς!
Ἐχει χάριν πρᾶξι-τέλεια!
Κι' ὅλοι πιά τὸν κολακεύουν
Καὶ γιὰ φίλον τὸν γυρεύουν.

— Θᾶχετε λαμπρὴ φωνή!...
— Ἀχ! τί σὺ αὐτιά, ἔξαισια!
Μιὰ κυρὰ κοπλιμεντάρει:
— Τραγουδάει—λέει—θεσπέσια!
Κι' ὁ κύρ Μέντιος τὰ πιστεύει.
Καὶ νὰ ψάλλῃ τοὺς γυρεύει!

Μόλις βγάζει ὅμως μιὰ νότα
Πῶ, πῶ, πῶ, τί συμφορά!
Τὰ πλευρά του, φίλε, ρῶτα...

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΣΙΚΗΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΚΑΡΑΒΙ (Σικελικὸ παραμῦθον)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τράβηξαν λιγάκι ἀκόμη μετὰ τὰ καράβια τους, κι' ἐκεῖ ποὺ πήγαιναν ἀπάντησαν ἕναν ποὺ ἦταν πεσμένος μπρούμυτα στὴν ἀκροποταμιὰ καὶ ἔπινε νερὸ ἀπ' τὸ ποτάμι καὶ κόντευε νὰ τὸ ρουφήξῃ ὅλο.

— Γιὰ ἰδέες, παππούλη, πὺς πίνει αὐτὸς τὸ νερὸ! φώναξε τὸ παιδί.

— Ρώτησέ τον τί κάνει, εἶπε ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ.

Τὸ παιδί τὸν ρώτησε κι' ἐκεῖνος εἶπε:

— Ἐδίψασα κι' ἔσκυφα νὰ πιῶ μιὰ γουλιτσα νερό.

— Ρώτησέ τον ἂν θέλῃ νάρθῃ μαζί μας.

Τὸν ρώτησε κι' αὐτὸς ἀποκρίθηκε:

— Ἄν μου δίνετε νὰ τρώω καὶ νὰ πίνω, τότε ἔρχομαι.

Τὸν πήραν λοιπὸν μαζί τους στὸ καράβι καὶ τὸ παιδί εἶπε:

— Ὅσο πάμε καὶ πληθαίνουμε, παππούλη. Πρῶτα εἴμαστε τέσσερις καὶ τώρα γίναμε πέντε.

Δὲν εἶχαν πάει πολὺ παρακάτω καὶ βλέπουν ἕναν ποὺ στεκόταν στὴν ἀκροποταμιὰ καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι τοῦ μιὰ σαῖτα καὶ σημάδευε μέσ' στὸ νερό.

— Τί σημαδεύει αὐτὸς ἐδῶ, παππούλη; λέει τὸ παιδί.

— Ρώτησέ τον, λέει ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ.

Φώναξε λοιπὸν τὸ παιδί:

— Τί σημαδεύεις αὐτοῦ, παληκάρι μου;

— Σοῦτ, σοῦτ! εἶπ' ἐκεῖνος σιγὰ

καὶ τοὺς ἔκανε νόημα νὰ σωπάσουν.

Τὸ παιδί ὅμως τὸν ξαναρώτησε:

— Τί σημαδεύεις αὐτοῦ;

— Τώρα μοῦ τὸ σκιάξατε κι' ἔφυγε, ἀπάντησε ὁ σκοπευτής. Στὸν κάτω κόσμο στεκόταν μιὰ τσιλιθίθρα ἐπάνω σ' ἕνα δέντρο καὶ τὴν σημάδευα νὰ τὴ σκοτώσω. Γιατί αὐτὸ εἶναι ἡ τέχνη μου: Ὅ,τι σημαδέψω πάντοτε τὸ πετυχαίνω.

— Ρώτησέ τον ἂν θέλῃ νάρθῃ μαζί μας, εἶπε ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ. Τὸν ρώτησε τὸ παιδί.

— Ἄν μου δίνετε νὰ τρώω καὶ νὰ πίνω, γιατί νὰ μὴν ἔρθω; ἀποκρίθηκε ὁ σκοπευτής.

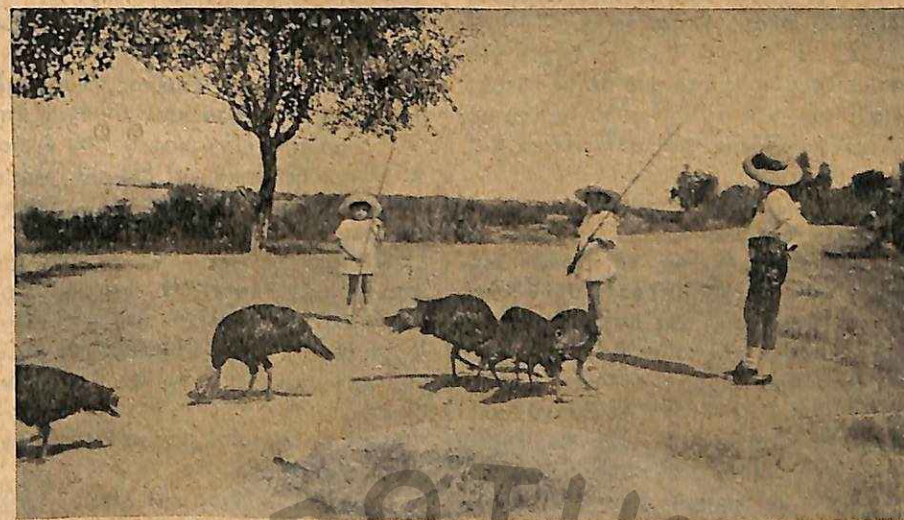
Τὸν πήραν κι' αὐτὸν μαζί τους καὶ τὸ παιδί εἶπε:

— Γιὰ ἰδέες, παππούλη, πρῶτα εἴμαστε πέντε καὶ τώρα εἴμαστε ἕξι.

Προχώρησαν λίγο παρακάτω καὶ κεῖ ποὺ πήγαιναν βλέπουν ἕναν ποὺ περπατοῦσε κι' ἔκανε τόσο μεγάλα βήματα ποὺ τὸ ἕνα πόδι τοῦ βρισκόταν στὴν Ἀνατολὴ καὶ τὸ ἄλλο στὴ Δύση.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[Ἴδε Ἀποτελέσματα εἰς τὸ 47ον φυλλάδιον]

Κοπάδι γάλων

ΙΡΕΝΑ Δ. ΔΑΞΟΠΟΥΛΟΥ
Β' Βραβεῖο στὴ Μεγάλῃ Τάξῃ

Ὁ Νόνης δὲν ἀρέσει τὸ πορὸς τοῦ
ΛΟΥΛΟΥΑΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ
Β' Βραβεῖο στὴ Μεγάλῃ Τάξῃ

Μιὰ βίλλα
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΝΙΟ ΔΑΚΡΥ
Γ' Βραβεῖο στὴ Μεγάλῃ Τάξῃ

—Για ιδέες, παππούλη, τί μεγάλα βήματα κάνει αυτός ο άνθρωπος! Έκανε το παιδί.

—Ρώτησέ τον, γιατί περπατάει έτσι.

Τὸν ρώτησε λοιπὸν τὸ παιδί κι' ἐκείνος ἀποκρίθηκε :

— Βγῆκα λίγο περίπατο γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν τὰ πόδια μου.

— Για ρώτησέ τον ἂν θέλῃ νὰρθῇ μαζί μας.

Τὸν ρώτησε πάλι τὸ παιδί καὶ ὁ ξένος εἶπε :

— "Ἄν μοῦ δίνετε νὰ τρώω καὶ νὰ πίνω, ἔρχομαι μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση.

Τὸν πῆραν λοιπὸν κι' αὐτὸν μαζί τους καὶ τὸ παιδί εἶπε :

— Τί χαρά, παππούλη! Εἴμαστε ἔξω καὶ τώρα γίναμε ἑφτά.

Μὰ ὁ "Ἅγιος Ἰωσήφ ἤξερε γιὰ ποῖο λόγο τοὺς ἔπαιρνε ὅλους αὐτοὺς μαζί του, καὶ μὲ τὴν εὐλογία του τὸ καράβι ταξίδευε καὶ στὴ στεριά καὶ στὴ θάλασσα.

Ἐπιτέλους ἔφτασαν καὶ στὴν πρωτεύουσα τοῦ βασιλιά.

Τὸ παιδί πῆγε μὲ τὸ καράβι του καὶ στάθηκε ἴσια μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ καὶ παρουσιάστηκε στὸν βασιλιά καὶ τοῦ εἶπε :

— Βασιλιά μου πολυχρονεμένε, αὐτὸ πού διαλάλησες τὸ ἔκανα καὶ ἔφτιαξα ἕνα καράβι πού ταξιδεύει καὶ στὴ στεριά καὶ στὴ θάλασσα. Τώρα θέλω νὰ μοῦ δώσης κι' αὐτὸ πού ἔταξες καὶ νὰ μὲ κάνῃς γαμπρό σου.

Ὁ βασιλιάς ὅμως εἶπε μὲ τὸ νοῦ του :

— Θὰ δώσω ἐγὼ τὴν κόρη μου σ' αὐτόν, πού δὲν ξέρω ποῦθε κρατᾶει ἡ σκούφια του; Ποῦ ξέρω ἐγὼ ἂν εἶναι πλούσιος ἢ φτωχός, ἄρχοντας ἢ ζητιάνος;

Σκέφθηκε λοιπὸν μὲ τί τρόπο νὰ ξενορτοθῇ τὸν γαμπρό καὶ εἶπε :

— Αὐτὸ πού ἔκανες δὲ μοῦ φθάνει. Πρέπει νὰ κάνῃς κάτι ἄλλο ἀκόμη.

Νὰ βρῇς ἕναν ἄνθρωπο πού νὰ μοῦ πᾶει ἕνα γράμμα στὸν βασιλιά τοῦ Κάτω Κόσμου καὶ σὲ μιὰ ὥρα νὰ γυρίσῃ πίσω μὲ τὴν ἀπάντησή.

— Μ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν τὸ εἶχες ζητήσῃ πρώτα! ἔκανε τὸ παιδί.

— Ἄν θέλεις νὰ τὸ κάνῃς, πᾶει καλά, εἶπε ὁ βασιλιάς. Εἰδεμὴ δὲν σοῦ δίνω κι' ἐγὼ τὴν κόρη μου.

Πῆγε λοιπὸν τὸ παιδί καταστενοχωρημένο στὸν "Ἅγιο Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε :

— Παππούλη, ὁ βασιλιάς δὲν θὰ μοῦ δώσῃ τὴν κόρη του παρὰ μονάχα ἂν τοῦ βρῶ ἕναν ἄνθρωπο πού νὰ πᾶει ἕνα γράμμα στὸν βασιλιά τοῦ

Κάτω Κόσμου καὶ σὲ μιὰ ὥρα νὰ ἔλῃ γυρίσῃ πίσω.

— Μπά, παιδάκι μου, ἔκανε ὁ "Ἅγιος Ἰωσήφ. Αὐτὸ μπορεῖς νὰ τὸ κάνῃς. Στείλε ἐκείνον πού ἔκανε τίς μεγάλες βηματικές καὶ τὸ ἕνα πόδι του στεκόταν στὴν Ἀνατολή καὶ τὸ ἄλλο στὴ Δύση.

Ἐτρεξε λοιπὸν τὸ παιδί, πῆρε τὸν περπατητή, πῆγε μαζί του στὸν βασιλιά καὶ τοῦ εἶπε :

— Τὸ δέχομαι αὐτὸ πού εἶπες καὶ νὰ ὁ ἄνθρωπος πού θὰ πᾶει τὸ γράμμα.

Τοῦ ἔδωσε λοιπὸν ὁ βασιλιάς ἕνα γράμμα γιὰ τὸ βασιλιά τοῦ Κάτω Κόσμου, κι' ὁ ἄνθρωπος ἀνοίξε τίς ποδιές του καὶ στὴ στιγμή πῆρε δρόμο. Σὺν ἔφτασε λοιπὸν στὸν Κάτω Κόσμο, τοῦ λέει ὁ βασιλιάς :

— Περίμενε μιὰ στιγμή νὰ γράψω τὴν ἀπάντησή.

Κάθισε λοιπὸν ἐκεῖνος νὰ περιμένῃ, μὰ ἦταν τόσο κουρασμένος ἀπὸ τὸ δρόμο πού εἶχε κάνει, πού ἔγειρε κι' ἀποκοιμήθηκε καὶ ἔσχασε ὁλόκληρα πὼς σὲ μιὰ ὥρα ἔπρεπε νὰ εἶχε γυρίσῃ πίσω.

Περίμενε τὸ παιδί νὰ γυρίσῃ, περίμενε, μὰ τίποτε. Ἡ ὥρα κόντευε νὰ περάσῃ κι' ἐκεῖνος δὲν φαινόταν. Τότε λέει ὁ "Ἅγιος Ἰωσήφ σ' ἐκείνον πού σημάδεψε καὶ τὰ πετύχαινε ὅλα :

— Για ιδέες πού βρίσκεται ἐκεῖνος καὶ χασομεράει.

Κοιτάζει ἐκεῖνος καὶ λέει :

— Εἶναι στὸν Κάτω Κόσμο, στὸ περίβολο τοῦ παλατιοῦ τοῦ βασιλιά, κι' ἔχει ξαπλωθεῖ κάτω ἀπὸ μιὰ μηλιά καὶ κοιμάται.

— Καὶ τώρα τί θὰ γίνουμε; λέει τὸ παιδί.

— Ἐννοια σου κι' ἐγὼ θὰ τὸν ξυπνήσω.

Σημάδεύει λοιπὸν μὲ τὴ σαῖτα του καὶ πετυχαίνει ἕνα μῆλο στὴ μηλιά καὶ μπάμ! πέφτει τὸ μῆλο πάνω στὴ μύτη τοῦ κοιμισμένου κι' εὐθὺς τὸν ξυπνᾷ.

Τινάζεται αὐτὸς ἐπάνω καί, καθὼς εἶδε πὼς κόντευε νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, ἀνοίξε τὰ πόδια του ὅσο περισσότερο μποροῦσε κι' ἔφτασε στὸ παλάτι πρωτοῦ χτυπήσῃ ἀκόμη τὸ ρολόϊ.

Τὸ παιδί λοιπὸν νόμιζε πὼς τώρα τέλειωσαν τὰ βάραντά του καὶ πῆγε στὸ βασιλιά νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴ βασιλοπούλα. Μὰ κείνος δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τοῦ τὴ δώσῃ.

— Δὲν φθάνουν αὐτά, τοῦ λέει. Πρέπει τώρα νὰ μοῦ βρῇς ἕναν ἄνθρωπο πού νὰ εἶναι ἄξιος νὰ πῇ τὸ μισὸ κρασί πού ἔχω στὸ κελάρι μου, μέσα σὲ μιὰ μέρα.

— Μὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν τὸ εἶ-

χες ζητήσῃ πρῖν! εἶπε τὸ καὶμένο τὸ παιδί.

— Ἄν τὸ δέχεσαι, ἀπάντησε ὁ βασιλιάς. Ἄν δὲν τὸ δέχεσαι, δὲν σοῦ δίνω κι' ἐγὼ τὴν κόρη μου.

Πῆγε τὸ παιδί καταλυπημένο στὸν "Ἅγιο Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε τὸ παράπονό του. Τοῦ λέει ἐκεῖνος :

— Ἄμ' καὶμένε, δὲν παίρνεις μαζί σου ἐκείνον πού ροφούσε τὸ ποτάμι; Φώναξε τὸ παλληκάρι τὸ ρουφηχτὴ καὶ τοῦ λέει :

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

— Μὴ μοῦ πεῖς, μικρέ μου φίλε, πὼς δὲν ἔχεις ταξιδέψῃ στὸ νησί τῆς Χαράς.

— Ἄ, τὸ ξέρω πὼς θέλεις νὰ τὸ κρατήσῃς μυστικὸ γιὰ νὰ μὴν ἀσχημῇ τὴ γοητευτικὴ του εἰκόνα ἢ περιέργειά μου. Τὸ ξέρω : φοβάσαι πὼς τὰ λόγια σου θάναί φτωχὰ γιὰ νὰ μοῦ διηγηθῇς τίς χίλιες τὸν ὁμορφιές.

Θέλεις ὅμως νὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικὸ μου κι' ἐγὼ; Θὰ σκύψω σιμὰ στὸ τρυφερό σου αὐτί γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀκούσουν οἱ ἄλλοι : "Ἐχω ταξιδέψῃ κι' ἐγὼ στὸ νησί τῆς Χαράς. Νά, ἀπὸ κεῖ ἔρχομαι τώρα. Μὰ γιατί μὲ κοιτᾷς ξαφνιασμένος, σὰ ν' ἀμφισβῆλεις γιὰ ὅ,τι σοῦ λέω; Δὲ μὲ θεωρεῖς ἄξιο γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι;

Ἦταν, μικρέ μου φίλε, μιὰ ρόδινη αὐγὴ π' ἀνοίξε τὸ πανάκι κι' ἐγὼ γιὰ τὸ γαλάζιο νησί. Ἦθελαν πέρα μακριὰ λουσμένο στὸ φῶς νὰ μὲ περιμένῃ. Κι' ἔφτασα γρήγορα — τί παράξενο! — δὲν ἦταν τόσο μακριὰ ὅσο φαινόταν.

Καὶ τώρα θὰ θέλῃς βέβαια νὰ σοῦ πῶ τί εἶδα στὸ νησί τῆς Χαράς γιὰ νὰ πιστέψῃς πὼς πῆγα σ' ἀλήθεια.

Εἶδα λοιπὸν ἐξαισία γαλήνια ἀκρογιάλια, πού ὅμοια δὲν ἔχει κανένας ἄλλο νησί. Ἐκεῖ ὁ οὐρανὸς εἶναι πάντα γαλάζιος. Πολύχρωμα παραδείσια πουλιὰ πετοῦνε μέσα σὲ κήπους παραμυθένιους. Κι' ὅλα γύρω σου τραγουδοῦνε-τραγουδοῦνε σ' ἕνα πρωτάκουστο χαρμόσυνο σκοπὸ.

Κι' ὅπου κι' ἂν πῆγαινα, κι' ὅπου κι' ἂν σταματοῦσα, ἔβρισκα πάντα στὸ δρόμο μου πλήθος ξανθὰ γελαστὰ παιδιά. Κι' ἦμουν σὰν ξένος ἀνάμεσά τους, πού δὲν καταλάβαινε τὴν εὐφρόσυνη γλῶσσα πού μιλοῦσαν.

Βλέπεις λοιπὸν, μικρέ μου φίλε, πὼς ἔχω ταξιδέψῃ κι' ἐγὼ στὸ νησί τῆς Χαράς;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HENRI JEANNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, καθὼς ἔτρεχε, κοίταξε πίσω του νὰ ἰδῇ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἦταν θαυμάσιο.

Ὁ Ριρὴς χλώμιασε, κοκκίνησε. Ἐφυγε ἀπ' τὸ χέρι τοῦ οδηγοῦ του κι' ἔτρεξε μπροστὰ, γυρεύοντας μὲ τὰ μάτια τὴ μητέρα πού τοῦ εἶπαν. Ἐτρεμε ὅλα ἀπὸ συγκίνηση καὶ χαρούμενη ἀνυπομονησία.

Κι' αὐτὸς ὁ Τρινολά, γοητευμένος ἀπὸ τὴ φυσικότητα αὐτοῦ τοῦ παιζιμχτος, φώναξε μπράβο!

Καμαρώνοντας γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ τεχνάσματός του, ὁ Φιλμάκης, πίσω ὅλα ἀπ' τὸ Ριρή, τὸν ἔσπρωχνε πρὸς τὸν ὄμιλο πού ἔκρυβε τὴ Ρόζα Μώδ.

— Πήγαινε, τρέξε νὰ τὴ φιλήσῃς! τοῦ ψιθύρισε.

Ὁ Ριρὴς, μὴ βλέποντας πούθε νὰ μητέρα, γύρισε τὰ μάτια του στὸ Φιλμάκη καὶ τὸν ρώτησε :

— Μὰ πού εἶναι;

— Νά την! τοῦ εἶπε αὐτός, δείχνοντάς του τὴ Ρόζα Μώδ πού εἶχε φανεῖ.

Ἐτοιμος νὰ δρμήσῃ, ὁ μικρὸς στάθηκε ἀπότομα.

— Ὁχι, ψιθύρισε, δὲν εἶναι...

— Μὰ ναι, ναι, αὐτὴ εἶναι! τὸν ἔκοψε ἐπιτακτικὰ ὁ δὴγός του. Τρέξε! Αὐτὴ τὴ μαμμὰ πρέπει νὰ ξαναβρῇς!... Ἐγὼ τὸ ξέρω καλύτερ' ἀπὸ σένα!

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ θλιθερὴ ἀλήθεια παρουσιάστηκε στὸ δύστυχο Ριρή : Γελασμένος, ὁ Φιλμάκης τὸν γελούσε. Ἐκείνη πού ποθοῦσε τόσο ἡ ψυχὴ τοῦ μικροῦ ὄρφανου, δὲν ἦταν ἐκεῖ...

Ἡ ἀπογοήτευση ἦταν σκληρὴ. Τοῦ κάκου ἡ Ρόζα Μώδ τοῦ ἀνοίγε τὴν ἀγκαλιά της, τοῦ κάκου ὁ Φιλμάκης τὸν ἔσπρωχνε σ' αὐτήν : Ὁ Ριρὴς ἔφυγε τρέχοντας.

Πὼς ν' ἀγκάλιαζε τὴν ἄγνωστη, τὴ βαμμένη ἐκείνη γυναῖκα, ἐνῶ αὐτὸς περίμενε νὰ φιλήσῃ τὴ γαλάζια του μαμμὰ! Ἀδύνατο!

— Δὲν εἶναι αὐτὴ! δὲν εἶναι ἡ μαμμὰ μου! φώναξε, καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχν ἀπὸ τὰ μάτια του ἀτέλειωτα...

Τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ ξέσπασμα κατασυγκίνησε καὶ τὸ Φιλμάκη καὶ τοὺς ἄλλους.

— Ἀδέξιε! φώναζαν στὸ νεκρὸ ἠθοποῖο προξένησες μιὰ μεγάλη ἀπο-

γοήτευσή καὶ λύση στὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδί. Ἐπρεπε νὰ τὸ συλλογιστῇς. Ἐτσι παίζουσ μὲ τὴν παιδικὴ καρδιά;

— Εἰσαι κακός!

— Καὶ τὸ πείραμά σου ἀπέτυχε!

— Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ. Γίνονται αὐτά;

Ὁ Φιλμάκης ὅμως, μ' ὄλη του τὴ λύπη, δὲν τᾶχασε.

— Μὲ συγχωρεῖτε! τοὺς εἶπε. Θέλησα νὰ σὰς δείξω πὼς ὁ μικρὸς αἰσθάνεται καὶ ἐκτελεῖ. Καὶ νομίζω πὼς τὸ εἶδατε. Γιὰ τᾶλλα μὴ σὰς μέλει! Θὰ τὸν παρηγορήσω, θὰ τοῦ ἐξηγήσω καὶ θὰ ἐξακολουθήσουμε!

Κι' ἔφυγε γιὰ νὰ βρῇ τὸ Ριρή.

«Οἱ λακέδες τὸν εἶδαν νὰ σκύβῃ καὶ νὰ φιλή τὸ χέρι...» (Σελ. 570, στ. α'.)

Ὁ μικρὸς εἶχε τρέξει μακριὰ. Σὰν τὸ πληγωμένο ἢ τὸ ἄρρωστο ζῶο, ἤθελε νὰ κρυφτῇ, νὰ μὴ τὸν βλέπῃ κανένας στὴ θλίψη του. Ἐπλωθήκε στὰ χόρτα μπρούμυτα, σκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια κι' ἐξακολούθησε νὰ κλαίῃ πικρά. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ τοῦ ποῦν πὼς βρῆκαν τὴ μαμμὰ του καὶ νὰ τοῦ δείξουν μιὰν ἄλλη, μιὰ ξένη!

Ὁ Μιστοῦ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει. Κι' ὅσο ἔκλαιγε τὸ παιδί, ἔκλαιγε μαζί του κι' ὁ σκύλος. Κάθε τόσο ἔσκυβε πάνω του, τὸν ἔγλειψε ἢ τὸν σκουνοῦσε μὲ τὸ πόδι του. Σὰ νὰ τοῦλεγε : «Τί ἔχεις;... Φτάνει πιά... Μὴν κλαῖς... Λυποῦμαι πολὺ νὰ σὲ βλέπω τόσο λυπημένο...»

Μὰ ὁ Ριρὴς δὲν ἔδινε καμιὰ προσοχὴ στὸ σκύλο του. Κλαίγοντας συλλογιόταν.

«Ἡ μαμμὰ μου ἐμένα εἶναι πολὺ

πιὸ ὁμορφὴ, πιὸ ξανθὴ, πιὸ γλυκειά. Ὁ Φιλμάκης βέβαια δὲν τὴν εἶδε ποτέ. Γι' αὐτὸ ἔκαμε λάθος καὶ μοῦδειξε γιὰ μαμμὰ μου ἐκείνη τὴν ἄλλη...»

Ἐσκέπασε τὸ κλαμένο πρόσωπό του, ἀνακάθησε στὰ χόρτα κι' ἔδωλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ μενταλλιόνι μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Γαλάζιας Μαρμᾶς. Ἦθελε τώρα νὰ τὴν ξαναῖδῃ, νὰ τὴ θυμηθῇ καλύτερα, νὰ τὴ βρῇ μὲ τὰ δάκρυα καὶ μὲ τὰ φιλιὰ του...

«Νά, αὐτὴ εἶναι ἡ μαμμὰ μου! συλλογιόταν. Ἄν τὴν ἔδλεπε ὁ Φιλμάκης, δὲ θάκανε ποτὲ τέτοιο λάθος.»

— Ριρή!... Ριρή!... Μὰ πού εἶσαι!... Ἐφαγα τὸν κόσμο νὰ σὲ βρῶ!... Ὁ Φιλμάκης!

Βιαστικά, ὁ Ριρὴς ἔκρυψε τὸ πολὺτιμο μενταλλιόνι του. Ἀπὸ τὴ βία του ὅμως καὶ τὴν ταραχὴ του, δὲν πρόσεξε νὰ βρῇ τὴν τρύπα τῆς τσέπης καὶ νὰ τὸ χῶσῃ μέσα καλά. Τὸ ἔβαλε σὲ μιὰ πτυχὴ πού τὴν πῆρε γιὰ τσέπη. Καὶ καθὼς σηκώθηκε, τὸ μενταλλιόνι ἔπεσε στὰ χόρτα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ μικρὸς καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἰδῇ ὁ Φιλμάκης πού πλησίαζε.

— Γιατί ἔφυγες; τὸν ρώτησε. Ἐκλαίγεις ἐδῶ μόνος;... Σκούπισε τὰ ματάκια σου... Λυπήθηκες πολὺ, ἔ;... Ἐγὼ φταίω!... Καὶ γονατίζοντας ἄξαφνα μπροστὰ στὸ Ριρή :

— Συγχωρεσέ με, μικρέ μου, γιὰ τὸ κακὸ πού σοῦ ἔκανα, φώναξε δραματικά. Ναι, ἐγὼ! Σοῦ εἶπα ψέμματα, Ριρή μου!... Τὸ ἤξερα πὼς ἡ Ρόζα Μώδ δὲν ἦταν, δὲν μποροῦσε νάναί ἡ μητέρα σου. Ἀλλὰ σοῦ τὰ εἶπα ἔτσι, γιατί... γιατί... ἔπρεπε νὰ παίζῃς!

— Τί ἔπρεπε; ἔκαμε ὁ Ριρὴς γουρλώνοντας τὰ μάτια ἀπὸ τὴ μεγάλη του ἀπορία. Νά παίζω; Μὰ παιχνίδι ἦταν;

— Ναι, Ριρή μου, παιχνίδι. Ὅλοι ἐμεῖς παίζουμε... Καὶ τώρα πρέπει νὰ σοῦ ἐξηγήσω... νὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια... Ἐλα μαζί μου.

Σηκώθηκε, τὸν πῆρε κι' ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἦταν ξαπλωμένος πρῖν ὁ Ριρὴς. Καὶ καθὼς πῆγαιναν, ὅλο ἀπὸ ἐρημιές, ὁ Φιλμάκης τοῦ ἐξηγοῦσε :

Δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ διαβάσῃ σὲ κανένα βιβλίον καμμιὰ ἱστορία πού νὰ τὸν κάμῃ νὰ συγκινηθῇ ἢ νὰ γελᾷ;... Πολλὲς φορές, οἱ ἱστορίες αὐτὲς συνοδεύονται κι' ἀπὸ εἰκόνες. Νομίζει κανεὶς πὼς εἶναι ἀληθινές. Τίς πιστεύει. Κι' ὅμως εἶναι ψεύτικες. Τίς φαντάστηκε, τίς ἐπινόησε κά-

ποιος, και τις ξεγράφει ή τις ζωγράφισε.

Αυτό γίνεται και με τον Κινηματογράφο. Φαντάζεται κάποιος μια ιστορία. Οι καλλιτέχνες, οι ήθοιοι, κάνουν τα διάφορα πρόσωπα της. Άλλος τον πατέρα, άλλος τη μητέρα, άλλος το παιδί, τον υπηρέτη, το ζητιάνο και καθεξής. Βάζουν ψεύτικα μoustάκια, όταν δεν έχουν βάζουν περρούκες, όταν τα μαλλιά τους πρέπει να είναι άσπρα βάζουν κουρέλια, όταν πρέπει να φαίνονται φτωχοί βάζονται, μακαρεύονται, και παίζουν έτσι τις διάφορες σκηνές της ιστορίας. Ο κύριος Γουριστής, με τη μηχανή του, τις φωτογραφεί. Ξέρει ο Ριρής τί θα πη φωτογραφία, θά ελδε πολλές φορές στο σπίτι του παππού. (Βέβαια είδε νά, συλλογιέται, σαν την εικόνα της Γαλάζιας Μαιμάς...). Ο κόσμος ύστερα βλέπει στο θέατρο αυτές τις φωτογραφίες, και κλαίει όταν ή ιστορία που παριστάνουν είναι λυπητερή, ή γελάει όταν ή ιστορία είναι άστειά. Αυτό θά πη Κινηματογράφος ή Κινηματοθέατρο.

— Κατάλαβες, Ριρή μου;

— Ε, ναι. Κάτι κατάλαβε τώρα ο Ριρής. "Οχι, μεγάλα πράγματα βέβαια, άλλ' αρκεία για να καταλάβη καλύτερα τα παρακάτω. Κι' ο Φιλμάκης ξεκολούθησε:

— Λοιπόν, έμεις τώρα παίζουμε μιά ιστορία, μια ψεύτικη ιστορία, που την επινόησα εγώ. Ένα μικρό παιδί, σαν και σένα, τήχουν τάχα χωρίσει από τη μαμμά του. Βρίσκεται στα χέρια κάποιων κακών ανθρώπων που το βασανίζουν το καίμενο το δροφάνο. "Εν' άλλο παιδί, μεγαλύτερο, σαν και μένα, το σώζει. Η μαμμά όμως το μικρό ζει, υπάρχει. Κι' άλλο δέ σκέπτεται παρά πώς να βρή το παιδί της...

— Σάν τη δική μου! φώναξε άξαφνα ο Ριρής.

Ο Φιλμάκης απόμεινε.

— Μά... έχεις εσύ μητέρα; ρώτησε.

— Βέβαια έχω! "Η μητέρα μου δεν πέθανε σαν τον πατέρα μου και σαν τον παππού μου. Αυτή, τότε που φύγαμε, την αφήσαμε στο σπίτι μας. Ήταν ζωντανή... και βέβαια θά ναι ακόμα...

— Περίεργο! ψιθύρισε ο Φιλμάκης. "Ωστε επινόησα μια ιστορία αληθινή; "Εγώ ενόμιζα πως είσαι όρφανός, πως δεν έχεις ούτε μητέρα.

— Νά την! του είπε ο Φιλμάκης δείχνοντάς του τη Ρόζα Μώβ. (Σελ. 581, στ. α'.)

— "Οχι, έχω! φώναξε ο Ριρής. Και γι' αυτό το πίστεψα όταν μου είπες πως τη βρήκες... Μά δεν ήταν! "Η μαμμά μου είναι αλλοιώτικη... Πολύ πιο όμορφη... Θέλεις να την ιδής;

— Πού; έκαμε έκπληκτος ο Φιλμάκης.

— Έδω την έχω. Στάσου να σου τη δείξω...

Κι' ο Ριρής έχωσε το χεράκι του στην τσέπη του για να βγάλη το μενταλλίον.

"Ω, δυστυχία! ή τσεπούλα εκείνη ήταν άδεια!

"Εφάξε και τις άλλες, φάχτηκε δλος, κοίταξε χάμω. Τίποτα!

Είχε χάσει το θησαυρό του;

Χλωμός, δακρυσμένος, ο Ριρής άρχισε να κοιτάζει ολόγυρα, να ψάχνη χάμω σιγοπερπατώντας σκυφτός. "Αλλά με την δμιλία, είχαν απομακρυνθεί πάρα πολύ από το μέρος που είχαν ξεκινήσει. Και γύρω τους ή έκταση ήταν τόσο μεγάλη, οι θάμνοι τόσο πολλοί, τα χόρτα τόσο πυκνά, που τους ήταν αδύνατο πιά να κατατοπισθούν και να γυρίσουν απ' εκεί που είχαν έρθει, για να βρουν ίσως ψάχνοντας δρόμο-δρόμο, το πεσμένο μενταλλίον.

Ο Ριρής απελπίστηκε. Πάει πιά! δεν θά μπορούσε να βλέπη, έστω και ζωγραφισμένη τη μορφή της Γαλάζιας Μαιμάς! στο έξης δεν θάχε ούτε αυτή καν την παρηγοριά!... Του φαινόταν πως ή μοίρα τον χώριζε άλλη μια φορά απ' τη λατρευτή του —κι' αυτή τη φορά τελειωτικά.

"Επεσε πάλι χάμω κι' άρχισε να κλαίη, χωρίς ν' άκούη τα παρηγορητικά λόγια του Φιλμάκη ούτε να αποκρίνεται στις έρωτήσεις του.

Ο νεαρός ήθοιοιός, βλέποντας πως δεν μπορούσε να πράννη τη μεγάλη αυτή θλίψη, απομακρύνθηκε καταλυπημένος και συλλογισμένος. Εκεί που πήγαινε άσκοπα, αίστάνθηκε ενα χέρι στον ώμο του κι' άκουσε τη συμπαιθητική φωνή του Γουριστή:

— "Ε, που πās; Τι απόκαμες με το μικρό;

— "Αφσέ με και θά σκάσω! αποκρίθηκε ο Φιλμάκης. Μου φαίνεται πως έκαμα μεγάλη γκάφα!

— "Ετσι μου φαίνεται και μένα...

— Κι' ούτε διορθώνε-

ται πιά! Φαντάσου, ή ιστορία του Ριρή είναι σχεδόν το σενάριο μου. Τόν ξεκλεψαν κι' αυτόν, τον έκρυψαν, τον φυλάκισαν. Κι' έχει μητέρα που τον γυρεύει, απαράλλαχτα όπως στην ταινία μας. "Ετσι νομίζει τουλάχιστο και την περιμένει από στιγμή σε στιγμή. Φαντάσου λοιπόν την απογοήτευσή του, τη λύπη του, το σπαραγμό του, όταν τον έκαμα μια στιγμή να πιστέψη πως τη βρήκε κι' είδε πως ήταν ψέμματα!... "Α! στο έξης πρέπει να προσέχω... Αυτά τάστειά γίνονται καμιά φορά τραγικά.

Μιλώντας έτσι, έσκαβε νευρικά το χώμα με τη μύτη του παπουτσιού του.

Απότομα στάθηκε ακίνητος, κοιτάζοντας κάτι που έλαμπε ανάμεσα στα χόρτα. "Επειτα, όρμησε, το σήκωσε και το παρατήρησε λίγες στιγμές χωρίς μιλιά.

— "Α! να εύρημα μια φορά! φώναξε ύστερα με χαρά απεριγράπτη.

— Τ' είν' αυτό; ρώτησε με περιέργεια ο Γουριστής.

"Αλλά ή απάντηση του Φιλμάκη ήταν απρόοπτη:

— Τίποτα, τίποτα! του είπε ξερά, κρύδοντας εκείνο το πράγμα στην τσέπη του.

Κι' απόμεινε συλλογισμένος.

Είχε βρεί το μενταλλίονι του Ριρή. "Αλλά γιατί τάχα τήκρυφε από τον Γουριστή; Και γιατί δεν έτρεχε άμέσως να το δώση στον απελπισμένο μικρό του φίλο;

Απεναντίας, έπιασε τον Γουριστή από το μπράτσο και τον τράβηξε αντίθετα από το μέρος όπου είχε αφήσει το Ριρή να κλαίη.

— Φίλε μου, του είπε καθώς πήγαιναν, δεν είμαι πιά λυπημένος κι' αποθαρρημένος. Δεν πιστεύω πιά πως έχω γκίνια και κακοτυχία! "Ω, είμαι πολύ τυχερός! Θά ιδής, θά ιδής!...

— "Ωστόσο βρήκες κάτι τί, που δεν μου λές τί είναι! παραπονέθηκε ο Γουριστής.

— Τι σε μέλει! έκαμε ο Φιλμάκης. Δέ σου φτάνει που με βλέπεις δλο χαρά;... Μ' αυτό που βρήκα, ξαναβρήκα το χαμένο μου Ριρή! Θά παίξη το ρόλο του, ναι, θά τον παίξη! Και θάχη τέτοια επιτυχία, που θά μέινετε δλοι μ' άνοιχτο το στόμα! Κι' όχι μόνο επιτυχία, αλλά κι' ευτυχία! Θά ιδής! Θά ιδήτε δλοι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Απρόοπτη περιπέτεια

Σ' αυτό το μεταξύ, ο Τρινολά, με την ιδέα πως είχε απαλλαχθεί από τον προστατευόμενο του Φιλμάκη, ξαναβρήκε την ευδιαθεσία του και, μια που ή δοκιμή είχε διακο-

πεί, φώναξε τον Κομφούλη να πάρουν μαζί ένα δρεκτικό.

Κάθησαν οι δύο τους στη σκιά, απέξω απ' το ξενοδοχείο. Κι' εκεί τους βρήκε μετά μισή ώρα ο Φιλμάκης, που ξεναγύρισε ακολουθούμενος από το Ριρή.

Ο μικρός ήταν τώρα ήσυχος, όχι όμως και παρηγορημένος.

— Έδω είμαστε πάλι! είπε ο Φιλμάκης. Στάς διαταγές σας!

— Και γιατί, μάτια μου, αυτός δ πληθυντικός; έκαμε ο Τρινολά μ' ενα λοξοκοιτάγμα. Μη νομίζης πως είσαι... μονάρχης;

— Και βέβαια που είμαι! αποκρίθηκε ο Φιλμάκης φαιδρά. Είμαι ο βασιλεύς του Κινηματογράφου!... "Αλλά είπα «είμαστε», σε πληθυντικό, έπειδή πραγματικώς είμαστε δύο.

Κι' έσπρωξε μπροστά του το Ριρή, που ως εκείνη τη στιγμή τον έκρυβε πίσω του.

— "Α! φώναξε ο Τρινολά, που ο θυμός του ξεναγύρισε διαμιάς.

Ακόμα λοιπόν δεν σου πέρασε;

— Τι πράγμα;

— Η λύξα!... ή τρέλλα!... ή μανία!... να θέλγης να κάμης δεύτερο Φιλμάκη αυτό το νιάνιαρο!

— "Α, με συγχωρείς! Δεν έχω τόση φιλοδοξία... για το Ριρή. Ο Φιλμάκης είναι και θά μείνη ένας!

— Γιατί λοιπόν μου τον ξαναφέρνεις;

— Για να ξαναρχίσω, άπλούστατα.

— Και δεν σε απέλπισε ή πρώτη δοκιμή; Δέ λυπάσαι επιτέλους το κακόμοιρο το παιδί; "Ιδές το! Πώς φαίνεται που δέ γυρεύει άλλο παρ' να τάφήσης ήσυχο!...

— "Εγώ ξέρω τί γυρεύει καλύτερα απ' αυτόν. Το βρήκα ύστερα από ώριμη σκέψη. Ρώτα και το Γουριστή που με είδε να σκέπτομαι είκοσι δ λόκερα λεπτά της ώρας, με το ρολόϊ... "Αλλά δέκα χρειάστηκα για να πείσω το Ριρή. Κι' ο Ριρής θά παίξη, τελείωσε!

Ο Ριρής δεν έδγαλε μιλιά. Δεν φαινόταν ούτ' εύχαριστημένος ούτε δυσχεστημένος. Πιθητικα, υποτασσόταν στη θέληση του προστάτη του. Τώρα του ήταν άδιάφορα όλα!...

Το μενταλλίον, που είχε βρεί, ο Φιλμάκης δεν το είχε δείξει. Γιατί άρχιζε τήκρυβε κι' από τον κόπο του, που έτσι θά τον χαροποιούσε; Μισήρσο! "Οπωςδήποτε, ο Φιλμάκης ήταν φρόνιμο παιδί. Θά ήχε βέβαια το σκοπό του. Ότε μπορούμε ναμφιδάλλουμε για τη φίλια του

και την αγάπη του προς το Ριρή...

Όταν τον βρήκε πεσμένο στο μέρος που τον είχε αφήσει, του είπε:

— Σήκω, Ριρή, κι' έλα μαζί μου. Τί ώφελει να κλαίς;... Το κάτω κάτω δεν άλλαξε τίποτα στη ζωή σου. "Αν ή μητέρα σου σε ζητούσε χθές, θά ξεακολουθήσει και σήμερα και αύριο. Και μια μέρα, άργά ή γρήγορα, θά σε βρή.

Ο Ριρής δεν είπε τίποτα. "Από τη στιγμή που έχασε το φυλαχτό του, δεν είχε πιά καμιά έλπίδα.

— Πρέπει λοιπόν να κάνης υπομονή, ξεακολουθήσει ο Φιλμάκης. Μείνε στο θιάσό μας ως μαθητής μου για να ζής. Θά σου μάθω το ρόλο που έχω για σένα σε φίλμ της Ρωξάνης "Ανεμώνη. Αυτό το θέλω πολύ. Θέλεις και σύ;

— "Αφού το θέλεις, αποκρίθηκε ήσυχα ο Ριρής.

— "Ορα! Και τώρα πάμε να βρούμε τον Τρι-τρί!

«Όσο έκλαιγε το παιδί, έκλαιγε μαζί του κι' ο σκύλος». (Σελ. 581, στ. β'.)

"Ετσι πήγαν και βρήκαν το σκηνοθέτη. Στη συζήτηση, ή μάλλον τη φιλονεικία που ακολούθησε —κι' είδαμε παραπάνω την αρχή της, ο Τρινολά υποχώρησε στο Φιλμάκη κατά το συνηθισμένο.

— Πολύ καλά! φώναξε στο τέλος άφρίζοντας. Θά γίνη όπως θέλεις. "Αλλά να το ξέρης: αν ή ταινία άποτύχη έξ αίτίας αυτού του μικρού, θά τη πληρώσης!

— Την πληρώνω! είπε ο Φιλμάκης.

Κι' ή δοκιμή, ύστερ' από διακοπή μίας ώρας, ξαναρχισε.

Ο Γουριστής με τη μηχανή του ξαναπήρε τη θέση του, άδιάφορος κατά το φαινόμενο κι' έτοιμος να παύη β.τι θά του έδινε ο Φιλμάκης. "Η Ρόζα Μώβ, ο Κομφούλης κι' οι άλλοι περίμεναν να τους τοποθετήσουν και να τους ξεγήγουν τί έπρεπε να κάνουν.

— Μά ή άρχίσουμε από την αρχή, τους είπε ο Φιλμάκης. Νά, πρώτα-

πρώτα έχουμε τη σκηνή που πήρε ο Γουριστής, όταν ο Ριρής το είχε σκάσει απ' το σπίτι κι' ή Λάμια κι' ο "Ασφαλαχτός τον κυνηγούσαν να τον πιάσουν.

— Πολύ καλά. "Υστερα;

— "Υστερα έχουμε την άρπαγή του μικρού όπως σάς την διηγήθηκα. Θά πάη ρολόϊ!

— Κατόπι;

— Κατόπι, ο έρχομός του έδω. Σας φέρνω το θετό αδελφό μου Ριρή και σάς τον παρουσιάζω. Κάμετε κύκλο. Ρόζα!... Κομφούλη!... "Ετοιμοι;... "Εμπρός!

Και πιάνοντας από το χέρι το σκυθρωπό και σαστισμένο Ριρή, ο προστάτης του τον παρουσίασε στους ήθοιους, που δεν ήξεραν ακόμα τί σίαση να πάρουν και τί έκφραση να δώσουν στα πρόσωπά τους.

Ποτέ δεν είχαν «γυρίσει» τόσο ασυνάρτητο σενάριο! Ο Τρινολά έθριάμβευε.

— Μ' αυτό δέ στέκεται στα πόδια του! φώναξε. Είναι ήλιθίο! είναι άδειο! είναι κούφιο!... Δεν άξίζει τον κόπο να γυρίξη τη μανιδέλλα ο Γουριστής!... Φιλμάκη, φτάνουν τάστειά! "Εχεις καμιά ιδέα; Πές τη!... Χρειάζονται περιπέτειες. Το κατάλαβες; περιπέτειες!... "Αν δεν έχεις, άσε με να πιάσω το τιμόνι εγώ.

— "Α, περιπέτειες; Πολύ καλά! "Αφού θέλεις, θά έχης! Φτάνει να χτυπήσω το μέτωπό μου για να πετύχουν δσες θές!... Προσοχή!... "Ετοιμοι;... "Ενα!... δύο!... τρία!...

Καθώς έπρόφερε τον τελευταίο αριθμό, θόρυβος άκούστηκε απ' το ξενοδοχείο. "Ολα τα κεφάλια γύρισαν κατά κεί, και πρώτο του Τρινολά.

Νά, κι' ή περιπέτεια! Μάγος λοιπόν ήταν αυτός ο Φιλμάκης!...

Το βέβαια είναι πως ή τύχη τον βοηθούσε καταπληκτικά. Ναι, αυτή ή περιπέτεια ήταν μεγάλη. Και κανένας δεν ήταν σε θέση να το καταλάβη καλύτερα από τους φίλους μας.

Ο Ριρής χλώμιασε, ο Μιστοδ έδειξε τα δόντια του, κι' ο ίδιος ο Φιλμάκης φάνηκε σαστισμένος.

Γιατί μέσα στο θορυβώδη έμιλο που είχε παρουσιασθεί, οι τρεις αυτοί, με την πρώτη ματιά, γνώρισαν πρόσωπα γνωστά τους. Και τί πρόσωπα! Πολύ καλά και ψυχρά!

"Ήταν άπλούστατα ή Λάμια κι' ο "Ασφαλαχτός, που έτρεχαν κατ' άπάνω τους με φωνές, ακολουθούμενοι από έναν άξιωματικό της "Αστυνομίας κι' από ένα χωροφύλακα.

(Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Γ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΧΡΥΣΑΦΗΣ

'Αγαπητοί μου,

ΤΟΝ περασμένο μήνα πέθανε ο κορυφαίος μέσος στους γυμναστικούς μας, ο Γιάννης Χρυσάφης, διευθυντής της Φυσικής Αγωγής στο Υπουργείο της Παιδείας. Είχε σπουδάσει στη Σουηδία και στάθηκε ο άνθρωπος που έφερε στην Ελλάδα, μαζί με τη σουηδική γυμναστική, την αγάπη προς την πολύ παραμελημένη ως τότε σωματική καλλιέργεια, τη γυμναστική γενικά, τον αθλητισμό. Είχε πολύ μεγάλο ένθουςιασμό, μιλούσε κι' έγραφε θαυμάσια, έπειθε, προπαγάνδιζε, φαντάζετο κόσμο, κι' έτσι δημιουργήσε μια κίνηση που ολόενα γινόταν ζωρότερη. Την κίνηση αυτή την καθοδηγούσε, τη διέθυνε για χρόνια. Κι' ήρθε καιρός που θα μπορούσε να πη κι' ο Χρυσάφης, το «νυν απολύσεις τον δούλον σου, δέσποτα»... Ήταν τότε που οι Άγwνες είχαν μπει πιά στη ζωή μας οριστικά· τότε που η Γυμναστική, υποχρεωτικό μάθημα σ' όλα τα Σχολεία, είχε γίνει και το πιο αγαπημένο στα περισσότερα αγόρια και κορίτσια· τότε που η κοινωγία και το Κράτος είχαν πιά θερμάνει από το ίδιο ενδιαφέρον για τη σωματική αγωγή του Παιδιού, αναγνωρίζοντας πως ήταν τόσο αναγκαία, όσο και η ψυχική, ή πνευματική. Όταν συναντούσα, εκείνο τον καιρό, το Χρυσάφη, τον έβλεπα να χινοβολά από χαρά. Τόνοιρδ του είχε πραγματοποιηθεί, οι προσπάθειές του είχαν στεφανωθεί από τη μεγαλύτερη επιτυχία. Ήταν ευτυχισμένος!

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε. Φίλοι αγαπημένοι πάντα, δεν βλέπουμε πια τόσο συχνά. Οι περιστάσεις ζωής μας είχαν χωρίσει... Πρόπερσιν, μιά μέρα, έτυχε να τον ιδω στο Υπουργείο. Είχα πάει κι' άλλη δουλειά, απαντηθήκαμε σ' ένα διάδρομο και με πήρε στο γραφείο του. Δεν ήταν πια ο χαρούμενος Χρυσάφης που ήξερα. Τον έβλεπα, εκεί που μιλούσαμε οι δύο μας, να στέκεται κάπου-κάπου σκεπτικός, να φαίνεται στενοχωρημένος. «Μά τι έχεις; τον ρώτησα. Σου συμβαίνει τίποτα; — Δεν πάμε καθόλου καλά», μου αποκρίθηκε. — «Τα πολιτικά;... — Όχι! Τι με νοιάζει έμένα για τα πολιτικά! Για τα γυμναστικά σου λέω, για αθλητικά... — Α! δεν είσαι πια ευχαριστημένος;

— Ευχαριστημένος; Κάθε άλλο! — Μά γιατί; — Γιατί, φίλε μου, γίνεται κατάχρηση. Ή νεολαία, απ' όλες τις τάξεις, νομίζει πως δεν υπάρχει άλλο από τον αθλητισμό. Παραμελεί όλα τα άλλα για να επιδιχέται σ' αυτόν. Και το κάνει με το χειρότερο τρόπο. — Τό φούτμπωλ, έ;... — Αχ αυτό τό φούτμπωλ!... Μιά φορά, ένας βασιλιάς της Αγγλίας τό απαγόρευσε με ποινή θανάτου, γιατί είχε παρλάρει και τό στρατό και τό στόλο του. Μου φαίνεται πως τό ίδιο θ' αναγκαστούμε να κάμουμε και μετς. Τί υπερβολικός, Θέ μου, πού είναι ο Ρωμικός, τί άνθρωπος τών άκρων! Ή θάδιαφορή τέλεια για ένα πράγμα, ή θά τό άγαπά υπερβολικά, τρελλά. Μέσον όρο δεν ξέρε: άκρο! Χρήση συνετή και μέτρια δεν ξέρε: κατάχρηση! Έτσι και τό πιδ όφέλιμο πράγμα τό καναντά βλαβερό, καταστρεπτικό. Ο αθλητισμός, πού ένόμιζα μία φορά πως θά μς σώση κι' έκαμα έτι μπόρεσα γι' αυτόν, κινδυνεύει να μς φάη. Κοίταξε μόνο τα γραπτά τών παιδιών πού δίνουν ελσαγωγικές εξετάσεις σέ άνωτέρα σχολεία. Θά φρίξης από την άγραμματοσύνη. Αμ βέβαια, πού να τάφήση τό τέννυς, τό φούτμπωλ και τό ρέστα. Για τίποτα πνευματικό δεν ενδιαφέρεται ή σημερινή νεολαία. Κι' είναι φοβερό. Πήγα να κάμω καλό σόν τόπο μου και, χωρίς να θέλω, έκαμα κακό»

Για να καταλάβετε τώρα με τί βαθύ πόνο μου έλεγε αυτά ο Χρυσάφης, πρέπει να σάς πω πως ο γυμναστικός αυτός ήταν κι' ένας από τούς πιδ μορφωμένους και πνευματικούς ανθρώπους της εποχής μας. Στη Σουηδία, δεν έσπούδασε μόνο γυμναστική· μελέτησε και τη σουηδική γλώσσα και λογοτεχνία. Ο Στρίντμπεργι κι' ο Γκέργεσταμ έγιναν οι πιδ αγαπημένοι του συγγραφείς. Γυρίζοντας στην Ελλάδα, έγραψε πολλές μελέτες γι' αυτόν και πολλά τούς έργα μετέφρασε στη γλώσσα μας. Ήταν κι' ένας απ' τούς πρώτους δημοτικιστές. Έγραφε και μετέφραζε στη ζωντανή γλώσσα, πού την ήξερε και τη μεταχειριζόταν λαμπρά. Ήταν ένας αληθινός λογάτεχνος ο Χρυσάφης. Κι' όσο τον μιούσαν και τόν αγαπούσαν τούς γυμναστικούς κι' αθλητικούς κύκλους, άλλο τόσο και τούς λογοτεχνικούς. Ήταν ένας τέλειος άνθρωπος, ένα πρότυπο ανθρώπου καλλιεργημένου και κατά τό σώμα και κατά την ψυχή. Τέτοιους ανθρώπους προσπάθησε να κάμω και τούς Νεοέλληνες. Άλλά ή υπερβολή πού είπαμε έμμηδέ-

νισέ δυστυχώς την προσπάθειά του. Και σήμερα, για να ξαναφέρουμε τό ίσοζύγιο, είμαστε υποχρεωμένοι να λέμε και να ξαναλέμε τα κακά της πολλής γυμναστικής, να προτρέπουμε τούς νέους να χουν μ' αυτήν λιγώτερο ζήλο και κάπως περισσότερο για τα πνευματικά...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΔΥΟ ΨΕΥΤΑΡΟΙ

— Κύριε λοχαγέ, δώστε μου άδεια να πάω στο χωριό· είναι άρρωστη βαριά ή γυναίκα μου.

— Καλά, παιδί μου, να πς. Και περαστικά.

— Ευχαριστώ, λοχαγέ μου.

Σέ λίγον καιρό, ο ίδιος στρατιώτης:

— Κύριε λοχαγέ, θέλω άδεια... ή γυναίκα μου...

— Άρρώστησε πάλι:

— Ξανακύλησε, λοχαγέ μου, και πολύ άσχημα.

— Να πς, παιδί μου...

Σέ λίγον καιρό, πάλι τα ίδια.

Άλλ' αυτή τη φορά, με τα πρώτα λόγια, ο λοχαγός έκοψε τό στρατιώτη θυμωμένος:

— Άδεια; γιατί είναι άρρωστη ή γυναίκα σου; Ψεύταρε!

Έγώ την άλλη φορά υποπτεύθηκα κι' έστειλα ένα στρατιώτη στο χωριό σου να ρωτήση. Έκεί λοιπόν του είπαν πως ή γυναίκα σου είναι πολύ καλά στην υγεία της κι' ούτε άρρώστησε ποτέ της. Τί να σέ κάμω τώρα, έ;

τί να σέ κάμω;

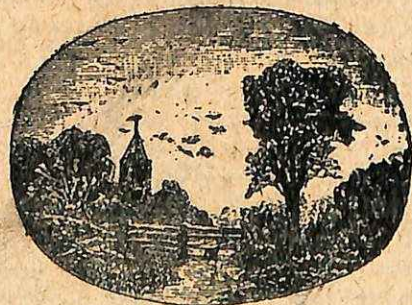
Ο στρατιώτης έσκυψε τό κεφάλι του. Έπειτα τό σήκωσε. Μιά άστραπή πονηριδς έλαμψε στα μάτια του. Κι' είπε θαρρετά:

— Λοχαγέ μου, δυό ψεύταροι υπάρχουν στο λόχο μας: Ο ένας, χωρίς άλλο, είμαι έγώ. Ο άλλος, μεγαλύτερος κι' από μένα, είναι — δεν τον ξέρω — ο στρατιώτης πού έστειλες στο χωριό να ρωτήση. Άδύνατο να έμαθε έτι, σάς είπε!

— Πώς; γιατί;

— Γιατί... είμαι άνυπαντρος!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΚΕΡΙ

Ώρολέυκο κερί φωτίζει
Μαύρο καλύβι ταπεινό,
Ή λάμψη του άσπρά σκορπίζει
Σκοτάδι άγριο πυκνό.

Έομου φτωχού τη μοναξιά
Γλυκαίνει ή φλόγα του βουβά,
Μά λυώνει... λυώνει καυτερή
Τ' ωρολέυκο λιγνό κερί.

Συμπόνιας φλόγα κι' ή καρδιά μου
Χρυσόδειρο στα όνειρά μου —
Νάταν, στής θλίψης τη νυχτιά
Νά σκορπίζε παρηγοριά.

Άς ήταν σ' έρημες φτωχές
Ψυχές, σ' έρείπια καρδιές
Λίγη γλυκειά χαρά να δώσω
Κι' άς λυώσω...

Μικρομέγαλη

Ο ΠΟΥΛΗΤΗΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Καθισμένος ένα πρωί στην ταράτσα μας, βυθισμένος σέ μιά νάρκη, κοίταξα με θαυμασμό την Άκρόπολη πού έπερνε ένα χρώμα τριανταφυλλι άπ' τις πρώτες άνταύγειες του ήλιου.

Έξαφνα την προσοχή μου τράβηξε μιά δυνατή παιδαγική φωνή. Έσκυψα στο δρόμο κι' είδα ένα πουλητή από λαχεία. Μούκαμε ιδιαίτερη έντύπωση γιατί είχε κάτι τό άσυνήθιστο, μιά χαρη και μιά συμπαθητικότητα σπάνια.

Τό προσωπάκι του ήταν κατακόκκινο και ιδρωμένο, φορούσε λίγο στραβά τό σκούφο του κι' άφινε να φαίνεται μιά τούφα από σγουρά μαλλιά. Φαινόταν φτωχός από τό πολύχρωμα μπαλώματα της φορεσιάς του, αλλά και καθαρός. Είχε δυό κατάμαυρα μάτια με μεγάλες βλεφαρίδες κι' ένα στόμα μικρό και κατακόκκινο. Ήταν όλος φροντίδα. Έστρεχε άπ' έδω, διαλαλούσε τό λαχεία του άπ' εκεί, σκαρφάλωνε στα τράμ μ' όλο τό τεράστιο γι' αυτόν καλάμι, παρακαλούσε με μιά συγκινητική φωνή ν' αγοράσουν λίγη τύχη άπ' αυτόν πού τούς την έδινε με τόση... φτήνια.

— Πάρτε ένα λαχείο, κύριε!...

Μέσα όμωσ στο μικρό αυτό συμπαθητικό άνθρωπάκο φαινόταν να κυριαρχή μιά μεγάλη έννοια σάν ένα σκοτεινό σύννεφο πού μόλις μπορούσε να τό καταλάβη κανείς από τό μικρό του χαμόγελο. Τί να σκεφτόταν τό μικρό του μυαλάκι;

Είχα μαντέψει. Τό τυραννούσε κι' αυτό ή φροντίδα της ζωής. Ποιός έξρει ποιά γριά γιαγιά νάνρεφε, άνίκανη να φροντίση γι' αυτόν!...

— Πάρτε λαχεία, κύριοι!... Και πρότεινε ένα σέ κάποιο διαβάτη. Μά κείνος κούνησε άρνητικά τό κεφάλι του και πέρασε άδιάφορος. Τότε πάλι παρατήρησα τη μεγάλη του απογοήτευση στο μικρό του χαμόγελο. Δυστυχισμένο παιδάκι!... Τόση λύπη μου είχε κάμει!... Τί κρίμα, σκέφθηκα, ένα τόσο-δά πλασματάκι να βασανίζεται από τόση με τόν άγωνα της ζωής!... Μά γι' αυτό άκριβώς δεν πρόβει να έχη μιά θέση μικρού ήρωα στην κοινωγία;

Περισσότερο όμωσ άπ' όλα με πείραζε ή ειρωνεία της σκληρής και τρελής τύχης.

Αυτός πού ίσως εκείνη τη στιγμή να κρατούσε ένατοιμύρια δολάκια στα χέρια του, παρακαλεί την παντοδύναμη αυτή θεά για να βγάλη τό ψωμί του! Αυτός πού δίνει την τύχη, πού μπορεί ίσως να κάνη τούς άλλους πλούσιους, δεν μπορεί με τόν άνεκτίμητο εκείνο θησαυρό να θρέψη τόν έαυτό του! Τί ειρωνεία!... Άλλά και τί βάσανο! Είναι σά να δέναιμε τό στόμα μιανού διψασμένου και να τού δίνουμε στα χέρια ποτήρια με νερό...

Λευκάτας

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Πάνε οι ήλιόλουστες καλοκαιριάτικες ήμέρες! Πάνε οι φεγγαρόλουστες καλοκαιριάτικες νυχτιές. Ο ήλιος παίξει κρυφτούλι με τα σύννεφα, πού είν' έτοιμα να έσπάρουν σέ φθινοπωριάτικη βροχή. Στη φύση ξαπλώθηκε μελαγχολία.

Δεν ακούγονται πια τό χαροπά γέλια τών παιδιών στίς άκρογιάλιές· τό πουλάκι έπαψαν να κελαϊδούν στα δέντρα, και μόνο ρημαγμένες φωνιές μέινανε δώ και κεί. Ή καταπράσινη φορεσιά της φύσης μαράθηκε, έσβησε· τό λούλουδα έρριξαν τό πέταλά τους. Τί μονοτονία! τί μελαγχολία!

Όλα τριγύρω κλαίνε. Ή φύση ολάκερη θρηνεί, θρηνεί την παλιά της ζωή, τη χαμένη της άνοιξη· μάταια ζητεί να ξαναπάση στην δλανθισμένη της άγκαλιά.

Ό! πόσο άσπλαχνα φέρθηκε σ' αυτήν τό φθινόπωρο, με πόση άπογιά ρήμαξε τό μύρια κάλλη της!...

Και δε μέιναν παρά λίγα λούλουδα σκόρπια έδω κι' εκεί, γι' άνάμνηση της παλιάς άξέχαστης ζωής...

Μαγεμένο Νησάκι

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΛΑΜΜΑ

Γλυκοχάραμα μιάς από κείνες τού χρόνου ήμέρες, πού όλα, τυλιγμένα στίς πτυχές τού πράσινου της άνοιξης φουστάνιου, γέλανε πρόσχαρα. Τ' άπτρα, σάν νυσταγμένες ελπίδες, σβύσαν άγάλια-άγάλια και πρόβαλε ή τριανταφυλλένια αύγη.

Μέσα στην καμαρούλα τού άπόμερου μικρού σπιτιού, ένα παιδάκι πρωτοβλέπει τό φώς της αύγης, μιά καινούργια ύπαρξη χαιρετίζει τό φώς της ήμέρας.

Ο χρυσομάλλης τού αϊδέρα ταξιδιώτης φάνηκε σέ μιά οροδοστρομένη τού όρίζοντα λουρίδα. Τά πουλιά τόνίζαν γλυκόλαλα τραγούδια. Ο κόκορας, πάνω σέ μιά ταράτσα, λάλησε κι' οι κότες βγήκαν γιά σεργιόλι. Μπορούσε να ξεμερώση πιδ πρόσχαρη μέρα στο φτωχικό σπίτικι;

Ένας μικρούλης άνθρωπος παραπάνω. Έν' αγοράκι με μάτια πού καθρέφτιζαν τό γαλάζιο τ' ουρανού χρώμα, με μαλλιά πούχαν φτιαχτεί με τού Φοίβου τις χρυσορόδινες άχτίδες.

Την ίδια ώρα, ένα μπουμπούκι άνοίχτηκε στο χαμόγελο της αύγης κι' ένα

τριαντάφυλλο πρόβαλε, πού άμέσως ραντίστηκε με δυό τρία δάκρυα, σταγόνες της πρώινης δροσιάς.

Ή μάννα κουρασμένη άποκοιμήθηκε. Μέσ' στο φτωχό δωμάτιο μιά δέση από παιχνιδιάρες άχτίδες χύθηκε για να καλημερίση τό νιόφερο άγγελάκι, χαϊδεύοντάς τό τρυφερά. Στερνά, ή ζωή ξανάρχισε ή ίδια. Κελαδήματα πουλιών ακούγονταν, ένα μουκαητό βωδιού, κάποιο βέλασμα, τέλος, ή μόνη άλλαγή: ένα παιδιότικο κλάμμα έπινόνο.

Κι' ένώ τα δάκρυα της δροσιάς έπάνω στο τριαντάφυλλο στέγνωναν άργά-άργά, έκείνο εξακολουθούσε, λεπτό, σχεδόν άπαλό. Σάν τι να ένοιωθεί τό νιογέννητο πλασματάκι: να πονούσε άραγε κι' έκλαιγε έτσι;

Μιά φωνούλα αδύνατη, άθώα. Ναι! μιά φωνούλα πούταν ή πρώτη πνοή, ή πρώτη μιλιά, — τό πρώτο κλάμμα της νιόφερτης ύπαρξούλας στη ζωή.

Αγνή

ΕΝΩ ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ Η ΖΩΗ ΜΟΥ

Είναι άπόγευμα. Καθισμένη μόνη στο άντρεί κι' έχοντας άνοιχτό τό παράθυρο πού βλέπει προς τό δρόμο, ό νοός μου σέ περασμένους φτερουγίζει καιρούς. Κάτω, ένας κόσμος δολόκληρος κινείται· τράμ, αυτοκίνητα, άμάξια, άνθρωποι, όλα μαζί κάνουν ένα παράξενο θόρυβο.

Ο ούρανός είναι συννεφιασμένος· πού και πού, άνάμεσα άπ' τα μολυβένια σύννεφα, διακρίνει κανείς ένα κομμάτι ούρανο. Θά βρέξει. Νά, άρχίζει κίόλας να ψιχαλίζει. Στην άρχή οι σταγόνες της βροχής χτυπούν γλυκά πάνω στα τζαμοθύρια, κατόπι όμωσ άρχίζει μεγάλη πόρα.

Ό! πόσο μ' άρέσει αυτός ο καιρός! Θαρρώ πως μ' άνακουφίζει... Πόσο μοιάζει με την καρδιά μου. Ή παλιά νοσταλγική ζωή ξαναγεννιέται γύρω μου κι' οι όμορφοι κόσμοι μέσα στούς όποιους έζησα τό πρώτα χρόνια, σ' ένα μακρινό νησάκι, ξενόιαστη παιδούλα, ξαναζωντανεύουν τώρα μέσα στη σκέψη μου, και σάν πεταλούδες πετούν μέσα στο θαμπωμένο φώς τών άναμνήσεων όλα τα περασμένα.

Άθελα δυό δάκρυα κούλανε άπ' τα μάτια μου. Μπροστά μου ξεφυλλίζεται τό βιβλίο τών παλιών καιρών, τών άναμνήσεων. Τό χέρι μου ολόενα ξεφυλλίζει και κάθε άνάμνηση γραμμένη περνά με κάποιο πόνο στην καρδιά.

Είν' αλήθεια πως άλλαξα άπότομα άπ' την ήμερα πού έφυγα από πάντα άπ' τ' αγαπημένο μου σχολείο και μπήκα στο σχολείο της άπαιτητικής κοινωγίας. Βλέπω πράγματα πού με πειράζουν, παράξενες σκέψεις, όνειρα, πόθοι ταράσσουν τό βάθος της καρδιάς μου, και αναρωτιέμαι πολλές φορές, γιατί και μένα να μη μ' άφήνουν άδιάφορη, ή καλύτερα ψυχρή κι' άνάισθητη, τό διάφορα σημεία της ζωής πού συναντώ;

Αισθανόμουν τόν έαυτό μου ευτυχισμένο τότε, όταν τόν φανταζόμουν φοιτήτρια στη γλυκειά Ελλάδα. Τώρα τ' όνειρο έκείνο μου σβύστηκε για πάντα. Ριγμένη σέ σκέψεις, γκρεμίζω συχνά σιγά όλον έκείνο τόν πύργο τών όνειροπολήσεων πού ή φαντασία μου με κόπο έχτισε...

Ναι, με τα ίδια μου τα χέρια τόν

γκρεμίζω και στο κάθε κτύπημα του σφυριού μου, ένας πόνος βαθιά μέσα στην καρδιά μου ακούγεται.

Τώρα η ζωή μου κι' εγώ δεν ξέρω με τί θα έμοιαζε, αν στη θέση του πρώτου μου όνειρου δεν έμπαινε κάποιο άλλο για το μέλλον μου. Αυτό το όνειρο με κάνει να ζω, κι' ελπίζω, κι' όλο ελπίζω.

Ω, ούράνια ελπίδα, πόσο γλυκά θωπεύεις την καρδιά μου, σαν ήλιου αχτίδα! Σ' εμνήμη μου έμεινες αχώριστη φίλη, γιατί μόνο εσύ στον πόνο της καρδιάς μου χύνεις παρήγορο φως.

Γαλαζιανή

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΝΑΣ ΕΞΥΠΝΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ο κύριος του Ίακώβου έχει στην κατοχή του ένα καλό ιχθυοτροφείο και από καιρό σε καιρό στέλνει έναν όραλο κυπρίνο στον κύριο Λεονάρδο, το γείτονα του.

Ο Ίακώβος συνήθως επιφορτίζεται να του πηγαίνει τον κυπρίνο, πράγμα που το κάνει χωρίς διάθεση, γιατί ο κύριος Λεονάρδος δεν του δίνει ποτέ τίποτε για τον κόπο του.

Μιά μέρα, κρατώντας έναν υπέροχο κυπρίνο, ο Ίακώβος μπαίνει απότομα και, χωρίς να πει ούτε καλημέρα στον κύριο Λεονάρδο, που καθόταν στην πολυθρόνα του, κοντά στο τζάκι, αποθέτει τον κυπρίνο στο τραπέζι και φεύγει.

Ο κύριος Λεονάρδος τον φωνάζει πίσω και του λέει αυστηρά:

— Ίακωβε, δεν είσαι καθόλου ευγενής! Κάθισε εκεί στη θέση μου και θά σου δείξω τι έπρεπε να κάνεις.

Λέγοντας αυτά, ο κύριος Λεονάρδος παίρνει τον κυπρίνο, βγαίνει, έπειτα γυρίζει και, απευθυνόμενος στον Ίακώβου καθισμένο τώρα στην πολυθρόνα:

— Κύριε, του λέει ευγενικά, έχω την τιμή να σ' ευχαριστήσω, ο κύριός μου σ' στέλνει τους χαιρετισμούς του και σ' παρακαλεί να δεχθίτε αυτό το ψάρι.

— Φίλε μου σ' ευχαριστώ, απαντά ο Ίακώβος, που δεν είναι καθόλου κουτός, δώσε τους χαιρετισμούς μου στον κύριο σου και πάρε αυτό το τάληρο για τον κόπο σου.

(Έκ του Γάλλικου)

Μελαχροινός Ίππότης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Γιαννάκης επιτιμάται το Βοτανικό Κήπο. Ο κηπουρός του δείχνει: — Αυτό είναι το φυτό του καπνού.

Κι' ο Γιαννάκης:

— Ω, αυτό μ' ενδιαφέρει πολύ. Και ποιά μήνα αρχίζει να βγάζει τσιγάρα; Δανάη

Η Μπεμπέκα κάνει πάλι αταξίες. Η μαμά της λέει αυστηρά:

— Μπεμπέκα! τί σου είπα;...

Κι' η Μπεμπέκα απαντά:

— Ναί, κάτι μου είπες, μαμά, αλλά... το ξέχασα.

Χλόη

— Πόσο χρονών είσαι, Φιρή;

— Τεσσάρων.

— Και σύ, Τίτα;

Κι' η Τίτα, για να μην καθυστερήσει γραμματικώς, απαντά:

— Πεντάρων!

(Γεγονός)

Κυρά Φροσύνη

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1931

Σ' ένα από τα έρχόμενα φυλλάδια θα προκηρυχθή το νέο Δημοψήφισμα για τα ψευδώνυμα του 1932. Έκεί θα ιδούν οι νέοι συνδρομητές τους δρους του ενδιαφέροντος αυτού Διαγωνισμού.

Παρακάτω δημοσιεύονται τ' αποτελέσματα του περσινού. Είχε προκηρυχθεί με τους ίδιους δρους για τα ψευδώνυμα του 1931, κι' από τα Ψηφοδέλτια που μου έστειλαν οι φίλοι μου, δεν έλαβα υπ' όψει παρά μόνο όσα ήταν σύμφωνα με τους δρους αυτούς.

Α' ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πλανόδιος Τροβαδούρος, έλαβε ψήφους 496 (40Ε).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεγάλη Ίδέα, 463 (38Ε). — Έλλάδας Άγκυλιά, 320 (26Ε). — Νυφούλα τ' Ούρανού, 240 (20Ε).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλλάς του Μέλλοντος, 207 (17Ε). — Κρυσταλογέννητο Τραγούδι, 186 (15Ε). — Χαραυγή, 166 (13Ε). — Νέλλη, 145 (12Ε). — Δικηγορίνα, 119 (10Ε). — Χρυσόδειρο, 101 (8Ε).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Τραγούδι της Φλογέρας, 89 (7Ε). — Δυσέμεστη Χαρά, 81 (7Ε). — Χωρίς Φτερά, 73 (6Ε). — Φάουστ 66 (5Ε). — Πληγωμένος Άετός, 59 (5Ε). — Κορητικό Άκρογιάλι, 48 (4Ε). — Νικηφόρος Ούρανός, 42 (4Ε). — Άρμονία, 35 (3Ε). — Ταρζάν, 33 (3Ε). — Άνοιξιάνικη Βροχούλα, 30 (2Ε).

Β' ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΕΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ραψωδός, (40Ε).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νέα Ζωή (38Ε). — Ιωνικόν Άκρογιάλι, (26Ε). — Ηλεκτρικό Κύμα, (20Ε).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άμραντος Δάφνη, (17Ε). — Κική Βατίστα, (15Ε). — Μαίμου του Καλέτη, (13Ε). — Δέων Σπανός, (12Ε). — Τριγυρίστρα, (10Ε). — Φωτεινή Σάντερ, (8Ε).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Έλνα, (7Ε). — Δόξαμένο Τριπολιτσάκι, (7Ε). — Τιτίκα Ι. Σαλατέλη, (6Ε). — Καπετάν Μιαούλης, (5Ε). — Πρωινό Κελάδημα, (5Ε). — Νικ. Μ. Λαμπίρης, (4Ε). — Μάρβελ, (4Ε). — Σίβυλλα, (3Ε). — Μυσωτίς (3Ε). — Μικρό Βιολάκι, (2Ε).

Σημ. — Έλαβε ακόμη ψήφους κι' η Όνειροπλέχτρα, τής οποίας όμως το ψευδώνυμο ενεκρίθη για το 1932, ενώ το Δημοψήφισμα του όποιου δημοσιεύονται σήμερα τ' αποτελέσματα, είναι για τα ψευδώνυμα του 1931. Κατά τον Κανονισμό, οι ψήφοι της Όνειροπλέχτρας θα περάσουν στο Δημοψήφισμα των ψευδωνύμων του 1932, που θα προκηρυχθή, καθώς είπαμε, προσεχώς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθηναι, 42 δδδς Ευριπίδου, την 3ην Νοεμβρίου 1932

ΔΗΛΩΣΗ

Δεν παραλαμβάνω γράμματα με ανεπαρκές γραμματόσημο, για τα όποια πρέπει να πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετε τα και βάζετε το γραμματόσημο σωστό. — Δεν απαντώ σε κανένα, όταν με ρωτά για πράγματα που τα έχει ο Όδης του Συνδρομητού. Τιμάται δρ. 5, ταχυδρομικώς δρ. 6 για το Έσωτερικό και 7 για το Έξωτερικό, και πρέπει να τον προμηθευθή όποιος θέλει να λαβαίνει μέρος στην κίνηση.

ΟΙ ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ

Έκτός από τη Μεγάλη Έλλάδα και το Μακεδονικό Έντελβίς που ανέφερα προχτές, και κάμποσοι άλλοι έχουν ανανεώσει τη συνδρομή τους για το 1933 πριν από την Πρόσκλησή μου. Ίδου τα όνόματά τους κατά σειρά: Άλκιβιάδης Κοτρώτσος, Μερόπη Τραβέλλα, Κορηλία Ν. Πολίτη, Απόστολος Παπαδόπουλος, Κωστανής Ν. Κανούρος, Σοφία Ε. Θωκοπούλου, Ηλίας Α. Κρίστης, Δόξα Δ. Ίωαννοπούλου, Άνδρ. Κ. Οικονόμου και Άριστάρχος Γ. Ψάδρης. Μετά την Πρόσκληση, δηλαδή μόλις κυκλοφόρησε το προηγούμενο φυλλάδιο, πρώτοι-πρώτοι ανανεώσαν: Ήρα και Έλλη Σ. Άνδρουτσού, Μαίρη Π. Πάνου (που έτυχε να βρίσκεται ο αδελφός της στας Άθηνες) και Άριάδνη Γ. Θεοφιλέτου. Εύχαριστώ θερμότατα τα καλά μου τα παιδιά. Ός σήμερα που σ' εγράφω, δεν έχουν πάρα πολλή δουλειά, αλλά μου είπαν ότι έχουν πάρα πολλή δουλειά. Γι' αυτό κι' οι πρώτοι είναι τόσο λίγοι. Στο έρχόμενο όμως θα έχω βέβαια να αναγράφω πολλούς. Κι' ύστερα θα είναι τόσο πολλοί, που δε θα μπορώ πια να τους αναγράφω...

Άφροδίτη, καθόλου πολύλογο το γράμμα σου, μ' ευχαρίστησε πολύ. Προπάντων εκεί που μου εξηγείς πως βρήκες τις Λευκές Λέξεις και την όρθη Στίξη του Διαγωνισμού. Γιατί είδα πως είσαι στοχαστική και μεθοδική. Το κομματιού σου δεν θα ήλθε ακόμα ή σειρά.

Βλέπεις λοιπόν, Πονεμένο Χαμόγελο, τί κάνει η τεμπελιά; Έλπίζω όμως να σ' αφήσει πιά, ή μάλλον να την αφήσει...

Είδα πόσο σου άρεσαν οι φωτογραφίες της Δικηγορίνας, και προπάντων οι Διαπλοσοφίες της στην άμμουδιά, από τις όποιες γνώριες τη Νταίζη. Κρίμα όμως να μην κάμεις καμιά γνωριμία στα Μέθα να μ' όλο το Σήμα που φορούσες. Ο κ. Ε. σ' ευχαριστεί πολύ για όσα γράφεις.

Η Ήπειρωτοπούλα... μισόξεσπαστος. Μά υπάρχει και μισόξεσπαστο και Βεβαίωτα! Έπεισε δυο-τρεις συμπαθήτριές της που της υποσχέθηκαν να έγγραφουν. Δεν το είπα λοιπόν καλά; Τώρα περιμένω το μισόξεσπαστο αυτό να γίνη... δολιχόρο και την ευχαριστώ πολύ. Λυσόχαρτο της έστειλα.

Είσαι δικαιολογημένη, Μιρέττα, και γι' αυτό δε σου θυμώνω... Το Άκράτητο Γέλιο κι' η Ήλιογέννητη, που τους ζήτησες άλληλογραφία, θα περιμένουν χωρίς άλλο την ευκαιρία για να σου γράψουν. Στο προηγούμενο γράμμα σου είχες μεγαλοποιήσει τις «αταξίες» εκείνες

και γι' αυτό, με κάποια άπορία, σου ζήτησα εξηγήσεις. Ω, μά δεν είναι παρά οι συνηθισμένες παιδικές ζωηρότητες. Πάντα όμως καλό θάταν να μετριάσθουν. Άν δ'χι γι' άλλο, για να λείπουν οι κατ'όλες...

Είναι πολύ αληθινό αυτό, Δοξασμένο Τριπολιτσάκι: όποιος επιμένει νικά. Το είδες και σύ τώρα που με την επιμονή σου κατόρθωσες να διαβάσεις ένα τόσο δύσκολο Κρυπτογραφικό. Έλάσα με τη λεπτομέρεια πως την πρώτη φράση τη διάβασες στο γιαντρου που είχες πάει για το δόντι σου. Είχες πάρει φαίνεται και το φυλλάδιο μαζί σου.

Έλαβα, Κυρά Φροσύνη, και το προηγούμενο γράμμα σου με το ποίημα και την αφήγηση στην Κυριακή. Δεν ξέρω τη διεύθυνση του περιοδικού που μου ζητάς. Πραγματικώς, το διήγημα της Μάγας Δρόσου στη «Νέα Έστια» και ξημερώνει πάνω από την Πόλη» είναι ωραίοτατα κι' άρεσε σ' όλους. Σου έστειλα το βραβείο σου.

Μισόξεσπαστομ λαιπόν και σύ, Νυφούλα τ' Ούρανού, έλπίζω όμως να έγγραφουν πολλές απ' αυτές που έχεις κατηχήσει. Ναί, έβρω καλά πόσο μάγας. Κι' ο αδελφός σου έπίσης, που με πολλή μου χαρά θά τον γνωρίσω κι' από κοντά τώρα που ήρθε στας Άθηνες. Ά, είν' εδω κι' η Μονάκριβη; Φαντάζομαι πόσο θά σου στείλεις ο χωριότης από τη μονάκριβή σου φίλη. Άλλά τώρα θά σε παρηγορή ή άλληλογραφία κι' ή έλπίδα πως γρήγορα θά την ξαναείδης. Έλαβα.

Θαλασσοδαρμένο Άκρογιάλι, το κομματί σου θά το διαβάσω με τη σειρά του, ώστε ούτ' εγώ δεν έβρω ακόμα την τύχη του. Η σκέψη σου όμως είναι πολύ όρθη: «καλύτερα να περιμένει κανείς απόρριψη παρά έγκριση». Γιατί κι' ή απόρριψη τότε δεν θά του κάνει εντύπωση — αφού την περίμενε; — κι' ή χαρά του γιά την έγκριση θάκαι μεγαλύτερη. Σ' ευχαριστώ που θυμήθηκες τόσο νωρίς — από 28 Οκτ. είναι το γράμμα σου — την ανανέωση της συνδρομής σου. Στις 106 δρ. που έχω εις πίστωσή σου, θά προσθήσεις άλλες 284 για να συμπληρωθή έτησία συνδρομή εξωτερικού.

Έλαβα όλες τις απαντήσεις σου, Παπαρούνα. Δεν καταλαβαίνω όμως γιατί υποχρεώθηκες να τις γράφεις από τόσες φορές! Τις Διαπλοσοφίες που είναι στο σχολείο σου έλπίζω να τις γνωρίσεις όλες και να μάθεις τότε σε ποιά άνηκε αυτό το ψευδώνυμο και σε ποιά το άλλο. Όστόσο νόστιμο κι' αυτό: να έβρεις τα κορίτσια, να έβρεις τα ψευδώνυμα και να μην έβρεις ποιανής είναι το καθένα. Μά πως συνέδη;

Η Όστρια μου γράφει για τα έργα του Συλλόγου των «Ανέμων». Τώρα αρχισαν να κάνουν και διαλέξεις. Πάντα όμως ο κύριος σκοπός είναι ή διάδοσή μου, και γι' αυτό οι καλοί μου Άνεμοι:

Παντού όπου κι' αν πάνε, Όπου και να βρεθούν, Για την αγαπητή τους Διάπληση μιλούνε.

Σου έστειλα, Δίγεια, 22 τετράδια κι' έλπίζω αυτή τη φορά να τα έλαβες. Το κομματί σου δεν το διάβασα ακόμα. Χαίρω όμως που κι' αν απορριφθή, είναι αποφασιμένη να μην αποθαρρυνθή αλλά να επιμένει, όπως βλέπεις να κάνουν τόσα παιδιά που τους απορρίπτονται όλένα κομματά.

Χαίρω, Σπαρτιατοπούλα, που θά μου γράφεις τώρα τακτικά. Σε συγχάρω που βγήκες πρώτη από την τάξη σου, καθώς

και την αδελφή σου, που ή διαφορά της από την πρώτη ήταν τόσο μικρή. Σ' ευχαριστώ πολύ που εργάζεσαι για τη διάδοσή μου. Περιμένω τώρα αυτήν που είπες να έγγραφη, κι' έλπίζω να πείσης κι' άλλες στο σχολείο.

Έδελιαζες, Διάνα, να γράφεις σε μένα, στη μητέρα σου; Άκατανόητο!.. Ναί, ή «Γαλαζία Μαμά» είναι από τα ωραιότερα μυθιστορήματα που δημοσιεύσα, πολύ πρωτότυπο, με ωραία πλοκή, και μοντέρνο, αφού βασίζεται στον Κινηματογράφο. Στο βουδω όμως ένοείται, γιατί αν ήταν παρλάν — αν δηλ. ή μηχανή του Γυριστή παίρνε με μαζί και τις όμιλλες — αυτά δεν θά μπορούσαν να γίνουν, ή... θά γίνονταν αλλοιώτικα. Σου έστειλα 10 τετράδια.

Άς έλπισω, Δροσοτάλαχτη, πως αυτή τη φορά θά κρατήσεις την υπόσχεσή σου. Άλλωστε έχεις κι' όλο τον καιρό να καταγίνεσαι μαζί μου, αφού δεν είσαι πια μαθήτρια. Έ, βέβαια, μπορούσες να είσαι αιώνια; Πάντα άρχόταν καιρός που θά τελείωνες το σχολείο. Η ζωή σου στο σπίτι σου φαίνεται τώρα μπόνικη και κάπως άνιαρη. Άλλά δεν είναι δύσκολο να τη γεμίσεις με άλλες ασχολίες, προπάντων πνευματικές, που νάντικατασταίνουν τα μαθήματα. Με ο ή σκούρα ποδιά θά λείπει. Άλλά γιατί τάχα; Άσχημη είναι μια σκούρα ποδιά για το σπουδαστήριο;

Αυπομια πολύ που τελείωσε ο διαθέσιμος χώρος και δεν μπορώ να πάντησω και στάλλα ωραία γράμματα που έλαβα αυτή την έδομάδα. Ντίνε Αύγερίτη, Χανιωτοπούλα, Μπουμπουλίνα, Άγγελουδά τών Όνείρων, Άγνη, Άγραμπελη, Πειραιωτάκι, Ρέμβη, Χωρίς Φτερά, Κουρσάρε και Νεράϊδα του Παροητικού, καλά μου παιδιά, έστέλεσα τις παραδωγμένες σας, σας ευχαριστώ για όλα και περιμένω να μου ξαναγράψετε.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: — Τ' όρφάνο του Μ. Π. Ο φίλος μας έχει έκμεταλλευθεί το κοινωτάτο αυτό θέμα από μια νέα άποψη κι' αυτό δείχνει πως έχει παρατηρητικότητα μεταχειρίζεται όμως έκφρασες που ξενίζουν, όπως π. χ. «Αρχίζουν οι άπλοώστες πνευματικές λειτουργίες. Οι αισθήσεις τις τροφοδοτούν» κ.τ.λ. Γενικά το γράμμα είναι πολύ άνώμαλο. — Ένας περίπατος στην παραλία του Μακεδονικού Έντελβίς. Ο διάλογος έχει κάποια ζωηρότητα, μά αυτό μονάχα δεν άρκει. Περιμένω κάτι καλύτερο. — Από τα φαίδρα το Γαροφάλο Έλληνίδος. Άνάδοτο γνωστό, όχι από τα πιο νόστιμα. — Τί να γράψω του Κισσού των Βράχων. Σε προηγούμενο φύλλο απέρριψα ένα παρόμοιο κομματί όχι λιγώτερο καλογραμμένο απ' αυτό εδω. Γιατί μου φαίνεται ότι τέτοια θέματα εξαντλούνται εύθως με το πρώτο κι' έτσι έκνετο που δημοσιεύσαμε, του Κάπριου, ήταν άρκετο. — Ένα δράμα του Η. Δ. Α. Πολύ αποφευγμιακά γραμμένο, το χαλάει δε στο τέλος όλότελα ή φράση: «Τί άστείο είναι αυτό το δράμα που παίχθηκε χθές: Η Ζωή». Οι έννοιες «δράμα» και «άστείο» είναι ασυμβάστατες μεταξύ τους. Ένα δράμα δεν μπορεί να είναι άστείο, όπως μια κωμωδία δεν μπορεί να είναι τραγική. Άλλως τς, όπως μάς το παρουσιάζει αυτός ο ίδιος: το δράμα αυτό κάθε άλλο παρά άστείο είναι. Συμβουλευθώ τον Η. Δ. Α. να διαλέξει θέματα πιο σύμφωνα με την ηλικία του γιά να έχη επιτυχία. — Ένα έδομα του Έξυπνου Κυπριωτάκι. Το

πρώτο πασίγνωστο. Το δεύτερο, το αναφερόμενο στον Καποδίστρια, αντιγραμμένο από έφημερίδα και άκατάλληλο γιά τη Σ. Σ. Σ. — Τό πρώτο μου ταξίδι του Βρασιδά. Για πρωτόλειο είναι άρκετά καλό άλλ' όχι δημοσιεύσιμο. Η περιγραφή άλλωστε του ταξιδιού δεν έχει τίποτε το έξαιρετικό. Συνιστώ στο φίλο μας να γράφη άλλοτε πιο εύανάγνωστα και να επιμελείται τη σύνταξή του και τη στίξη του. — Η γιαγιά και το έγγονάκι της Κόκκινης Κούκλας. Από τα συνηθισμένα τραγικά, έπηρασμένο από ένα άναγνωσμά. Έχει άρκετη τρυφερότητα και επιμέλεια στο γράψιμο. Άν γράψη ή Κ. Κ. τίποτε πιο προσωπικό, που να το έχη ζήσει, θά έπιτύχη, φαντάζομαι, περισσότερο. — Παιδιάτικα της Κρηνόδινης. Χαριτωμένο και ως θέμα και ως έκταλεση, γραμμένο όμως σε γλώσσα άκατάστατη με φράσεις όπως: «δύσικον οίκτρον τύχη» και «έκνεϊνος έξανίσταται», που μόνο στις έφημερίδες συναντά κανείς. Άν ξαναγράψη με όμαλότερη γλώσσα και με πιο δουλεμένο ύφος, ίδιως στην αρχή, θά γίνη πολύ καλό. — Διαγωνισμοί της Γαλανομάτας. Έχει χάσει την επικαιρότητά του και, εκτός απ' αυτό, είναι γραμμένο σε ύφος πολύ γρήγορο, τόσο που δεν προφθάνει κανείς να πάρη την άναπνοή του. Όλόκληρο το κομματί αποτελείται από δυο παραγράφους δλες-δλες. — «Ηταν μαοίνες» της Αίγλης. Νόστιμο αλλά πολύ άπιαστο. Με ένα τόσο άπιαστο και... άκριδο άντικείμενο, όπως είναι τα παπούτσια, δεν γίνονται άστεία και μάλιστα με την τωρινή «κρίση». — Θα έξακολουθήσω.

Η Διάπλησις άσπάζεται τους φίλους της: Κεραλλινήν (τις έλαβα έγκαιρως έστειλα τετράδια 6') Γαλανήν Πειραιωτοπούλαν (έλαβα περιμένω) Έλπίδα (δεκτές) Ίω (έστειλα 10 τετράδια) καλές πρόσους και στο πιάνο δεν πειράζει, να μου γράφεις μόνον όταν εύκαιρής, φτάνει να μάγας πάντα) Μαργαρίταν Δαμπαρήν (φύλλον έστειλα δικαίωμα ψευδωνύμου δρ. 10) Τριπολιτσάκι (έστειλα 11 τετράδια) Ρασπουτίν (τά έλαβα όλα) Κόρη των Φαίανων (θα το διαβάσω και θά σου πω όδους τους χαιρετισμούς μου στην αγαπητή μου Κ. Π.) Μαγεμένο Δοξάρι (πολύ ωραίο το γράμμα σου γιά το σχολείο σου έστειλα το βραβείο σου) Έξυπνο Κυπριωτάκι (σύχαριστώ πολύ) Φυλλάδια έστειλα έπισας και Ρώμη, από κεί που είσαι; βέβαια σπουδαίο κατόρθωμα γιά ραδιό!) Σεπεσμένον Δόρδον (έπου δεν αναφέρεσαι στ' Αποτελέσματα, θά πη ότι δεν έλαβες μέρος) λάθος δεν μπορεί να γίνη, γιατί φυλάγονται χωριστά οι λύσεις κάθε Διαγωνισμού) Ίππότην Δόγγην (αφού έχεις την άδεια της μητέρας σου, να έλθης αλλά όχι το Δεκέμβρη) στο μέσο του σχολικού χρόνου δεν δέχονται νέους μαθητές άφης καλύτερα να έλθης το Σεπτέμβρη, να δώσεις έξέτασες και, αν γίνης δεκτός, να μείνης) Έλπίδουσαν Έλλάδα (έλαβα λύσεις 27 ως 31) Λυσόχαρτα έστειλα) Πασχαλιάν (τετράδια έστειλα) προηγούμενη παραγγέλαι γιά 10 δεν έλαβα) ευχαριστώ πολύ γιά τα έσοπαθώματα που μου έτοιμάζεις βεβαίως μπορείς να μου στείλεις την έγγραφη κι' από τώρα) Δεβάντερ (ωραίο το γραμματάκι σου έλαβα και τις λύσεις έστειλα 6 τετράδια) Δάνου Ψυχής (σύχαριστώ πολύ γιά το έσοπαθώμα και την άγάπη ή υπ' αριθ. 4331 ταχ. έπιταγή έφθασε στα χέρια μου στις 12 Οκτωβρίου

γι' αὐτὸ ἐδράβυνε ἡ ἐκτέλεσις τῆς παραγ-
γελίας σου.) **Καπετὰν Μιαούλην** (ἔσκει-
λα φωτογραφία μὲν νὰ στείλῃς τὸ
δικαίωμα αὐτὸ δὲν παραγράφεται ὅσο εἴ-
ναι κανεῖς συνδρομητής.) **Εὐθύμιον Τσιγ-
γούνην** (σοῦ ἔστειλα, καὶ εἰς ἀντίθετον!)
Θλιμμένην Γοητεῖαν (εὐχαριστῶ πολὺ!
ἔστειλα 16 τετράδια.) **Ἀρχιζιζάνιο** (καὶ
πάλι σήμερα τὸ γράμμα σου ἔφτασε στὰ
χέρια μου ἀργά· στὸ ἐρχόμενο.) **Τιτίαν**
(ἔστειλα φύλλα, Πίνακα καὶ 11 τετράδια·
στὸ μεγάλο γράμμα σου θάπαντῆσω στὸ
ἐρχόμενο.) **Παναγιώτησαν Γ. Ζουμᾶ** (κό-
πος χαμένος· πρέπει νὰ διαβάσῃς τὸν 'Ο-
δηγὸ') **Μικρὴν Ἀλοσιτίδα** (ἔστειλα.) **Τά-
σον Δούζη** (ἔλαβα καὶ σὲ πίστωση μὲ δρ.
50· δὲν θυμοῦμαι, κατὰ ἀστέρι θὰ ἦταν· ἂν
πραγματικῶς ὑποφέρῃς ἀπὸ αὐπνίες, πρέ-
πει νὰ συμβουλευθῇς γιὰτὸν.) **Πολυβώτην**
(ἔστειλα καὶ πάλι· οἱ τρεῖς φητῆται δὲν
ἐνεγράφησαν.) **Κυρὰν Κυραλίαν, Χρυ-
σόνειρο, Ἄνναν Πλαῖσα** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25
Ὀκτωβρίου θάπαντῆσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 261οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέ-
χρι τῆς 5 Ἰανουαρίου.

656. Δεξιόγραφος

Πρῶτα μιὰ φράση σὲ προστάζει
Νὰ πάῃς πιά καὶ νὰ τάφήσῃς...
Κατόπιν τῆς, μικρὸ νησάκι
Μέσ' στὸ Αἰγαῖο θὰ ξεχωρίσῃς.
Καὶ νόστιμο σοῦ κάνουνε τὰ δυό,
Φρέσκο ἢ τοῦ κουτιοῦ, θαλασσινό.
Κινεζούλα

657. Στοιχειόγραφος

Ἐνα γράμμα μόνο ἂν βγάλω
Ἀπὸ μιὰ μεγάλη νῆσο,
Πέρση βασίλεια μεγάλο
Ἀπ' τὸν τάφο θάναστίσω.
Δοξαζομένη Ἑλλάς

658. Μεταγραμματισμός

Εἶμαι σὲ νησὶ βουνό.
Τὸ λαϊκὸ μου ἂν ἀλλάξῃς,
Καθὼς καὶ τὸν τονισμό,
Μικρὸ ζῶο θὰ κοιτάξῃς
Ποῦ τὸ τρῶς συχνὰ ψητό.
Ἀρτανιάν

659. Αἵνιγμα

Λαπίθης κάποιος
τὸ ἀρσενικό μου.
Ἀκαρπο δέντρο
τὸ θηλυκὸ μου.
Λίγο... λιγώτερο
τὸ οὐδέτερό μου.
Πρίγκιψ Ἀρπαξ

660. Συλλαβικὸν Τρίγωνον

* * * * * = Ὀμηρικὸς βασιλεὺς.
* * * * * = Ἐπίθετον.
* * * * * = Πτηνὸν θαλάσσιον.
* * * * * = Ἀνθρωπίνα.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Κυρὰ τῆς Θάλασσης

661. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 3 6 2 6 = Ἀγαπήτὸν
2 1 3 6 = Μάντις
3 5 3 6 = Ὀρυκτὸν
4 5 3 6 2 6 = Τὸ σύμπαν
5 3 4 5 3 6 = Μέγας ἀστρονόμος
6 4 3 = Πόλις τοῦ Βελγίου
Ἑρνάνης

662. Ρητὸν ἐκ Μεταμορφώσεων

Διὰ τεσσάρων πάντοτε μεταμορφώ-
σεων ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων
νὰ προέλθῃ μία ἄλλη, οὕτως ὥστε αἱ
τρεῖς νέαι λέξεις νάποτελοῦν ρητὸν.

1. **Μέλας**, θὰ γίνῃ προστακτική.
2. **Ὀδός**, θὰ γίνῃ ἄρθρον.
3. **Ἀμὴν**, θὰ γίνῃ οὐδέτερον ἐπιθέ-
του λαμβανόμενον ὡς οὐσιαστικόν.

Ἐρεῖκη

663. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν θεάν, τὰ δὲ
τρίτα γράμματα μίαν τῶν Γραιῶν.

1. Πόλις τῆς Ἰταλίας· 2. Πτομαδὸς
τῆς Γερμανίας· 3. Μὴν θερινός· 4. Νῆ-
σος τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

Νικηφόρος Σφρανδὸς

664. Φωνηεντόλιπον

γ σ τ - κ λ - μ - ν - ν σ ν - δ - φ ρ σ - τ - χ ρ ν
Σιφονέτ

665-669. Ὁμοιόμορφα Φωνηεντόλιπα

- 1.—ΡΓΣ=Πόλις
- 2.—ΡΓΣ=Ἐπίθετον
- 3.—ΡΓΣ=Πηγὴ πλούτου καὶ εὐτυχίας
- 4.—ΡΓΣ=Ὑπόδουλος Τούρκων
- 5.—ΡΓΣ=Σύμπτωμα ἀσθενείας.

Ξεπεσμένη Λαῖδη

670. Γεῖφος

μ	μ	ο	ο	ο
μ	μ	ο	ο	ο
μ	μ	ο	ο	ο
μ	μ	ο	ο	ο

Ἰδια γον ος τις : πλσ ος ελ
μ μ ος ος ουν
Κρητικὸ Ἀκρογιάλι

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

671. Double Acrostiche

Les premières lettres des mots ci-
dessous forment la maison de l'éclaire
et les troisièmes son armé :

1. Phénomène astronomique ; 2.
Ville d'Egypte ; 3. Celui qui travaille ;
4. Signe de douleur ; 5. Archipel grec.

Μπουμπουλινά

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 34

456. Λεωνίδας (λέων, ι, δας). — 457.
Ὀνος-τόνος. — 458. Ἀρης-Ἀδης. —
459. Ἰλιάς-Ἠλιάς.
460. Π Ι Λ Α Τ Ο Σ 461. ΟΚΤΑΒΙΑ-
Ι Α Ο Κ ΝΟΣ (Καὶν, Τό-
Δ Α Ρ Ι Σ Σ Α κιον, Ἀβαντίς,
Δ Ι Κ Η Βίας, Ἰάβα, ναός,
Τ Ο Σ Κ Α Ν Α σάνος). — 462.
Ο Σ Ν Ν Τὸ πτεροτὸν εἴ-
Σ Κ Α Π Α Ν Η ναι τὸ Δ : Δανία,
Ἀδριανός, Μί-
Δας, Ἡρόδοτος, Ἀρχαδία. — 463. Ρω-
μύλος-Μῆλος=Ρω+(Δανία)-ἀε(=)
Δαν+(Μύκωνος-μήκων=) δς=ΡΟ-
ΔΑΝΟΣ. — 464. Ὁ Θεόπις ἐθέσπισε
τὸ δρᾶμα (ὦ, θες π' εἰς ε, τοῦδ' Ραμᾶ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὸ στοι-
χεῖα δρ. 6. τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· μὲ παγὰ δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλὰ δρ. 1, 50. Ὁ χριστεὶς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[AB'—559]

Μίνυ Μάους, γιὰ τὴ γιορτούλα σου
δλόθερμες εὐχούλες, **Γιόλα**
[AB'—560]

Νηρέα, γιὰτὶ τόσα κόλπα· μήπως εἰς
δὲν ΤΗΣ πρότενης πρώτος; Ἐτσι
κάνουν τὰ διαπλάσπουλα; (γιατὶ εἶσαι
καὶ τὸ κρύβεις!!!) Ἀσχημο.
Ἐλντα, φουὰ πολὺς ἀέρας στὴ Χίτο;
Γιόλα

[AB'—561]

Μπουμπουλινά, ἔχετε σκοπὸ νὰ κά-
νετε collection ἀπὸ τετραδιάκια
μου; ἢ μήπως θέλετε νὰ σὰς στείλω καὶ
τρίτο, γιὰ νὰ... εὐδοκίσετε νὰ μοῦ τ'
ἀνταποδώσετε; **Πλάνο Δοξάρι**

[AB'—562]

Νίκη, νὰ περιμένω ἀκόμη; βαρέθηκα
πιὰ. (Κατάλαβες βέβαια.)

Πλάνο Δοξάρι

[AB'—563]

Θὰ θέλαμε ἀπ' ὅλους ἓνα τετραδιάκι.
Alyanaki, Mesrutiet 11, Yesil
Köy, Sramboul, Turquie.

Πλάνο Δοξάρι, Ἀφρικάννα

[AB'—564]

Διαπλάσπουλα... παρατείνω ἐπὶ μῆ-
να τὸν (AB'—486) διαγωνισμό. Νὰ
περιμένω τὴν εὐγενῆ υποστήριξίν σας;
Τριπολιτσάκι

[AB'—565]

Ιρένα Ἀλεξοπούλου, Βόλλαβ... θυμᾶ-
σαι;... Mlle Dèmiere, Ἀλληλο-
γραφούμε; Γράψετε (AB'—24). Περιμένω
ἀνυπόμονα... **Κυρὰ Φροσύνη**

[AB'—566]

Διακόπτω γιὰ σεβαροὺς λόγους κάθε
ἀλληλογραφία μὲ Διαπλάσπουλα.
Πολὺ παρακαλῶ τοὺς Ζωζέτ, Δικέφαλο
Ἀετό, Θεότρελλη Ξανθούλα κ.τ.λ. νὰ μὲ
συγχωρέσουν. **Ἀετιδεύς**

[AB'—567]

Πρωτοπαίνονας εἰς τὸν κόσμον τῆς
Διαπλάσσεως, χαίρετ' ὅλα τὰ Δια-
πλάσπουλα καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά.
Δ/σις: Ἰωάννη Παπασταματίου, Σταδίου
11, Ἀθῆνας. **Μικρὸς Ρουμελιωτάκος**

[AB'—568]

Εὐχαριστῶ τὴν οἰκογένειαν Ἀγραμπε-
λης καὶ Πειραιωτάκι διὰ τὰς περι-
ποιήσεις. **Ταοζάν**

[AB'—569]

Συγχαίρω τὸ **Ὀδᾶνιο Τόξο** γιὰ τὴς ἐ-
ξυπνότατες σατυρὰς του καὶ ἰδιαίτε-
ρος γιὰ τὴς «Πνευματικὴς Ἀσκήσεως» του
στὸ «Μακεδονόπουλο», ποὺ ἐξωράισαν τὴν
... ἀκακίαν (!) ἐκείνη (AB'—407)!!

Νάρκισσος

[AB'—570]

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Αποτελέσματα Β' Διαγωνισμοῦ: Ἀπαγ-
γήσεις 25. Α' Βραβεῖο **Θλιμμένη**
Γοητεία (ἢ καρδιά). Ἐκτὸς διαγωνισμοῦ
Δικηγορίνα. Β' Πασχαλιά (δυὸ βιβλία).
Γ' **Πειραιωτάκι** (Παιδικὸ θέατρο Ἑνο-
πούλου). Λοιποὶς εὐχαριστοῦμεν. (Δεπτο-
μέρειες στὸ 6ο φύλλο τοῦ «Μακεδονόπου-
λου».) Ἡ τῶν διαγωνισμῶν:
Λαῖδη Φαουντερόυ

[AB'—571]

Τὴ γιορτὴ σου, **Νυμφαῖα**, راينουμε με
τὴς πὶθ θερμές μας εὐχές.
Χλόη — Ἀντινέα

[AB'—572]

Ποῖο δημοτικόξο Δωδεκανησόπουλο θ'
ἀρνηθῇ ἓνα τετραδιάκι ἢ τοπετο;
Δ/σις: Γιώργον Φαουλκερδῆν ἀπόφοιτον
Βενετοκλείου Γυμνασίου, Νίσυρον (Αἰγαίου).
Πολυβώτης

[AB'—573]

Φωτεινὸ Καντηλάκι, Λαχτάρα Λευτε-
ριάς, Σκλάβα Ἑλληνοπούλα, Ἰνδᾶ-
να, Δροσοστάλαχτη, Γλάρος τοῦ Αἰγαίου,
νὰ περιμένω; **Πολυβώτης**

[AB'—574]

Κόμη τῆς Πέτρας, νὰ περιμένω; Ἀτ-
ταβύριε, μὲ ληρομύνησες;
Πολυβώτης